Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

12 декември 2018 година*

„Конкуренция — Картели — Пазар на периндоприл, лекарствен продукт за лечение на сърдечносъдови заболявания, в оригинален и генеричен вариант — Решение за установяване на нарушение на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС — Споразумения с цел забавяне и дори възпрепятстване на навлизането на пазара на генерични варианти на периндоприла — Участие на дъщерно дружество в нарушението, извършено от неговото дружество майка — Възлагане на отговорност за нарушението — Солидарна отговорност — Таван на глобата“

По дело T-677/14

Biogaran, установено в Коломб (Франция), за което се явяват T. Reymond, O. de Juvigny и J. Jourdan, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват първоначално F. Castilla Contreras, T. Vecchi и B. Mongin, а впоследствие F. Castilla Contreras, B. Mongin и C. Vollrath, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане по член 263 ДФЕС, главно, за отмяна на Решение C(2014) 4955 окончателен на Комисията от 9 юли 2014 г. относно производство по член 101 и член 102 от Договора за функционирането на Европейския съюз (преписка AT.39612 — Периндоприл (Servier) в частта, засягаща жалбоподателя, и при условията на евентуалност, за намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателя със същото решение,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: S. Gervasoni (докладчик), председател, L. Madise и R. da Silva Passos, съдии,

секретар: G. Predonzani, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 октомври 2017 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

I. Обстоятелствата по спора

A. Периндоприл

1 Групата Servier, състояща се от Servier SAS и няколко дъщерни дружества (наричани по-нататък отделно или заедно „Servier“), разработва лекарствения продукт периндоприл, използван в сърдечносъдовата медицина и предназначен главно за борба с хипертонията и сърдечната недостатъчност чрез механизъм за инхибиране на ангиотензин-конвертиращия ензим (наричан по-нататък „АКЕ“).

2 Активната фармацевтична съставка (наричана по-нататък „АФС“) на периндоприла — тоест биологично активното химическо вещество, пораждащо търсеното терапевтично действие — присъства под формата на сол. Първоначално използваната сол е ербумин (или терт-бутиламин), който има кристална форма поради прилагания от Servier метод за синтеза му.

1. Патент за молекулата

3 Заявката за патент за молекулата на периндоприла (патент EP0049658, наричан по-нататък „патент 658“) е подадена в Европейското патентно ведомство (ЕПВ) на 29 септември 1981 г. Срокът на действие на патент 658 е трябвало да изтече на 29 септември 2001 г., но закрилата му е била удължена в редица държави — членки на Европейския съюз, включително Обединеното кралство, до 22 юни 2003 г., което е било възможно по силата на Регламент (ЕИО) № 1768/92 на Съвета от 18 юни 1992 година относно създаването на сертификат за допълнителна закрила на лекарствените продукти (ОВ L 182, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 11, стр. 130). Във Франция закрилата на патент 658 е удължена до 22 март 2005 г., а в Италия до 13 февруари 2009 г.

2. Вторични патенти

4 През 1988 година Servier освен това подава в ЕПВ редица заявки за патенти върху процесите за производство на молекулата на периндоприла със срок на действие до 16 септември 2008 г.: патенти EP0308339, EP0308340, EP0308341 и EP0309324 (наричани по-нататък съответно „патент 339“, „патент 340“, „патент 341“ и „патент 324“).

5 През 2001 г. Servier подава в ЕПВ нови заявки за патенти относно ербумина и процесите за неговото производство, сред които патент EP1294689 (известен като „патент beta“, наричан по-нататък „патент 689“), патент EP1296948 (известен като „патент gamma“, наричан по-нататък „патент 948“) и патент EP1296947 (известен като „патент alpha“, наричан по-нататък „патент 947“). Заявката за патент 947 относно кристалната форма alpha на ербумина и процеса за приготвянето му е подадена на 6 юли 2001 г., а патентът е издаден от ЕПВ на 4 февруари 2004 г.

3. Периндоприл от второ поколение

6 От 2002 г. нататък Servier започва да разработва периндоприл от второ поколение, произвеждан от различна от ербумина сол, а именно от аргинин. Този периндоприл аргинин трябвало да е с подобрени качества, що се отнася до срока на годност, който от две става три години, стабилността, позволяваща само един вид опаковане за всички климатични зони, и съхранението, за което не се изискват никакви особени условия.

7 Servier подава заявка за европейски патент за периндоприл аргинина (патент EP1354873B, наричан по-нататък „патент 873“) на 17 февруари 2003 г. Патент 873 е издаден на 17 юли 2004 г. със срок на действие до 17 февруари 2023 г. Предлагането на периндоприл аргинин на пазарите на Съюза започва през 2006 г.

Б. Жалбоподателят

8 Biogaran (наричано по-нататък „жалбоподателят“ или „Biogaran“) — дъщерно дружество, чийто капитал се притежава изцяло от дружеството майка Laboratoires Servier SAS, което пък е дъщерно дружество на Servier SAS — е учредено през 1996 г. дружество за генерични лекарствени продукти, чиято дистрибуторска дейност почти изцяло се извършва само във Франция.

В. Дейностите на Niche, свързани с периндоприла

9 Дружеството за генерични лекарствени продукти Niche Generics Ltd (наричано по-нататък „Niche“) поема всички задължения и отговорности на Bioglan Generics Ltd по силата на споразумението за развойна дейност и лицензия, сключено от последното дружество на 26 март 2001 г. с Medicorp Technologies India Ltd (наричано по-нататък „Medicorp“), чийто правоприемник е Matrix Laboratories Ltd (наричано по-нататък „Matrix“), с цел пускане на пазара на генерична форма на периндоприла (наричано по-нататък „споразумението Niche—Matrix“). В споразумението Niche—Matrix се предвижда, че двете дружества ще пуснат генеричен периндоприл на пазара в Съюза, като се уточнява, че Matrix отговаря главно за разработването и доставката на АФС на периндоприла, докато Niche отговаря главно за необходимите постъпки за получаване на разрешения за търговия (РТ) и за търговската стратегия.

10 През април 2003 г. Matrix предоставя пилотна партида от АФС на периндоприла и съответната основна документация на активното вещество с цел Niche да подготви исканията за издаване на РТ.

11 Unichem Laboratories Ltd (наричано по-нататък „Unichem“), което е дружеството майка на Niche, от своя страна отговаря за производството на периндоприла под крайната му фармацевтична форма по силата на споразумение за разработване и производство на таблетки периндоприл, сключено на 27 март 2003 г. с Medicorp, впоследствие Matrix, което се ангажира да разработи АФС на периндоприла и да му го достави.

Г. Споровете, свързани с периндоприла

1. Спорове пред ЕПВ

12 През 2004 г. десет дружества за генерични лекарствени продукти, сред които Niche, подават възражение срещу патент 947 до ЕПВ и искат той да бъде обявен за недействителен изцяло, като изтъкват доводи, изведени от липсата на новост и изобретателска стъпка и от недостатъчното разкриване на изобретението. На 9 февруари 2005 г. Niche обаче се оттегля от производството по възражение.

13 На 27 юли 2006 г. със свое решение отделът по възраженията на ЕПВ потвърждава валидността на патент 947 след внасяне на малки промени в първоначалните искания на Servier (наричано по-нататък „решението на ЕПВ от 27 юли 2006 г.“). Седем дружества обжалват това решение. С решение от 6 май 2009 г. техническата колегия по жалбите на ЕПВ отменя решението на ЕПВ от 27 юли 2006 г. и обявява патент 947 за недействителен. Молбата за преразглеждане, подадена от Servier срещу това решение, е отхвърлена на 19 март 2010 г.

14 На 11 август 2004 г. Niche подава възражение до ЕПВ и срещу патент 948, но на 14 февруари 2005 г. се оттегля от производството.

2. Спорове пред националните юрисдикции

15 Валидността на патент 947 освен това се оспорва от дружества за генерични лекарствени продукти пред юрисдикциите на някои държави членки, по-специално в Нидерландия и Обединеното кралство.

16 На 25 юни 2004 г. в Обединеното кралство Servier предявява срещу Niche иск за установяване на нарушение на права върху интелектуална собственост пред High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (patents court) (Висш съд (Англия и Уелс), търговско отделение (патентен състав), Обединено кралство), като се позовава на своите патенти 339, 340 и 341, предвид подадените от Niche искания за издаване на PT в Обединеното кралство за генеричен вариант на периндоприла, разработен в партньорство с Matrix по силата на споразумението Niche—Matrix. На 9 юли 2004 г. Niche предявява срещу Servier насрещен иск за обявяване на недействителност на патент 947.

17 Съдебното заседание пред High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (patents court) (Висш съд (Англия и Уелс), търговско отделение (патентен състав), Обединено кралство), за разглеждане на основателността на твърдяното нарушение на права върху интелектуална собственост в крайна сметка е насрочено за 7 и 8 февруари 2005 г., но продължава едва половин ден, тъй като на 8 февруари 2005 г. Servier и Niche сключват споразумение за доброволно уреждане на спор, с което се слага край на съдебния спор между тези две страни.

18 Matrix е държано в течение от Niche за хода на това съдебно производство и освен това се включва в него като свидетелства пред High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (patents court) (Висш съд (Англия и Уелс), търговско отделение (патентен състав), Обединено кралство) от името на Niche. На 7 февруари 2005 г. Servier също така изпраща официално предупредително писмо на Matrix, в което го упреква, че е нарушило патенти 339, 340 и 341, като го заплашва, че ще предяви иск за установяване на нарушение на права върху интелектуална собственост.

19 През есента на 2004 г. Servier освен това започва да обмисля придобиването на Niche. За тази цел Servier възлага изготвянето на предварителен одит, чиято първа фаза приключва на 10 януари 2005 г., когато представя предварителна необвързваща оферта за придобиване на

капитала на Niche за сума между 15 и 45 милиона британски лири. На 21 януари 2005 г. протича втората фаза на предварителния одит, след която, на 31 януари 2005 г., Servier уведомява устно Niche, че вече не иска да го придобива.

Д. Доброволно уреждане на спорове

1. Споразуменията, сключени между Niche, Unichem, Matrix и Servier

20 Servier сключва поредица от споразумения за доброволно уреждане на патентни спорове с няколко дружества за генерични лекарствени продукти, с които е имало такива спорове.

21 На 8 февруари 2005 г. Servier сключва с Niche и Unichem споразумение за доброволно уреждане на спор (наричано по-нататък „споразумението за доброволно уреждане на спор“ или „споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор“). Териториалното приложно поле на споразумението обхваща всички страни, в които патенти 339, 340, 341 и 947 съществуват (член 3 от споразумението).

22 Чрез споразумението за доброволно уреждане на спор Niche и Unichem се задължават да не произвеждат, възлагат производството, държат, внасят, доставят, предлагат да доставят или притежават генеричен периндоприл, произведен чрез процеса, който е разработен от Niche и с който според Servier се нарушават патенти 339, 340 и 341, чиято валидност е потвърдена в Обединеното кралство, чрез по същество сходен процес или чрез всякакъв друг процес, с който може да се нарушат патенти 339, 340 и 341 (наричан по-нататък „спорният процес“), докато действието на тези патенти на местно равнище изтече (член 3 от споразумението) (наричан по-нататък „клаузата за непредлагане на пазара“). В споразумението същевременно се предвижда, че те са свободни да предлагат на пазара периндоприла, произведен чрез спорния процес, без да се нарушават посочените патенти, след изтичане на действието на последните (членове 4 и 6 от споразумението). Niche освен това е длъжно да развали, прекрати или спре прилагането, до изтичането на действието на патентите, на всички вече сключени от него договори относно периндоприла, произведен чрез спорния процес, и относно искания за издаване на PT за същия периндоприл (член 11 от споразумението). Освен това Niche и Unichem се задължават да не подават никакви искания за издаване на PT за периндоприла, произведен чрез спорния процес, и да не подпомагат каквито и да било трети лица да получат такова PT (член 10 от споразумението). На последно място, те не трябва да предявяват каквито и да било искове за обявяване на недействителност или за установяване на липса на нарушение на права върху интелектуална собственост срещу патенти 339, 340, 341, 947, 689 и 948, докато действието им изтече, освен с цел защита в рамките на иск за установяване на нарушение на право върху патент (член 8 от споразумението) (наричан по-нататък „клаузата за неоспорване“). Niche освен това се съгласява да оттегли възраженията си до ЕПВ срещу патенти 947 и 948 (член 7 от споразумението).

23 В замяна на това Servier се задължава, от една страна, да не предявява искове за установяване на нарушение на права върху интелектуална собственост въз основа на патенти 339, 340, 341 и 947 срещу Niche или неговите клиенти и Unichem, що се отнася до всеки акт, евентуално съставляващ нарушение на права върху интелектуална собственост и извършен преди сключването на споразумението (член 5 от споразумението) (наричан по-нататък „клаузата за отказ от претенции“), и от друга страна, да изплати на Niche и Unichem сума в размер на 11,8 милиона британски лири чрез две плащания (член 13 от споразумението). Тази сума представлява насрещната престация за поетите от Niche и Unichem задължения и за „значителните разходи и евентуалната отговорност, която е възможно Niche и Unichem да понесат поради прекратяването на развойната им програма за периндоприла, произвеждан чрез [спорния] процес“.

24 Освен това, също на 8 февруари 2005 г., Servier сключва с Matrix споразумение за доброволно уреждане на спор (наричано по-нататък „споразумението Matrix“), обхващащо всички страни, в които патенти 339, 340, 341 и 947 съществуват, с изключение на една държава, която не е член на Европейското икономическо пространство (ЕИП) (част 1, параграф 1, точка xiii) от споразумението).

25 Чрез споразумението Matrix, Matrix се задължава да не произвежда, възлага производството, държи, внася, доставя, предлага да достави или притежава периндоприл, произведен чрез спорния процес, до изтичането на местно равнище на действието на тези патенти (членове 1 и 2 от споразумението). В споразумението същевременно се предвижда, че Matrix е свободно да предлага на пазара периндоприла, произведен чрез спорния процес, без да се нарушават посочените патенти, след изтичане на действието на последните (член 4 от споразумението). Matrix освен това е длъжно да развали, прекрати или спре прилагането, до изтичането на действието на патентите, на всички вече сключени от него договори относно периндоприла, произведен чрез спорния процес, и относно искания за издаване на PT за същия периндоприл, до 30 юни 2005 г. (членове 7 и 8 от споразумението). Освен това Matrix се задължава да не подава никакви искания за издаване на PT за периндоприла, произведен чрез спорния процес, и да не подпомага каквито и да било трети лица да получат такова PT (член 6 от споразумението). На последно място, Matrix не трябва да предявява каквито и да било искове за обявяване на недействителност или за установяване на липса на нарушение на права върху интелектуална собственост срещу патенти 339, 340, 341, 947, 689 и 948, докато действието им изтече, освен с цел защита в рамките на иск за установяване на нарушение на право върху патент (член 5 от споразумението).

26 В замяна на това Servier се задължава, от една страна, да не предявява искове за установяване на нарушение на права върху интелектуална собственост въз основа на патенти 339, 340, 341 и 947 срещу Matrix, що се отнася до всеки акт, евентуално съставляващ нарушение на права върху интелектуална собственост и извършен преди сключването на споразумението Matrix (член 3 от споразумението), и от друга страна, да изплати на Matrix сума в размер на 11,8 милиона британски лири чрез две плащания (член 9 от споразумението). Тази сума представлява насрещната престация за поетите от Matrix задължения и за „значителните разходи и евентуалната отговорност, която е възможно Matrix да понесе поради прекратяването на развойната му програма за периндоприла, произвеждан чрез [спорния] процес“.

2. Споразумението, сключено между Niche и Biogaran

27 На 8 февруари 2005 г. (денят, в който се сключва споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор) се сключва споразумение за лицензия и снабдяване между Niche и Biogaran, по силата на което Niche прехвърля на Biogaran правата върху три продуктови документации (тоест „всичката информация и/или данни, с които разполага Niche за продуктите и които са необходими за получаване на PT“) и налично разрешение за търговия, срещу което Biogaran трябва да плати на Niche сумата от 2,5 милиона британски лири (наричано по-нататък „споразумението Biogaran“).

28 По силата на споразумението Biogaran Niche се задължава да прехвърли на Biogaran правата върху документацията за продукт A с цел изключително използване от Biogaran за получаване на PT във Франция, Обединеното кралство и една страна, която не е част от ЕИП, и неизключително използване в останалата част от света. Що се отнася до другите две документации — за продукт Б и продукт В, прехвърлянето на правата върху документациите е извършено за неизключително използване навсякъде по света. Що се отнася по-специално до продукт Б, Niche се съгласява да прехвърли своето PT за Франция на Biogaran. В споразумението Biogaran се предвижда, че след като получи своите PT Biogaran трябва да поръча от Niche съответните продукти (член 2.2 от споразумението). Съгласно член 2.5 от

споразумението Niche се задължава да предостави на Biogaran всички елементи и данни, които притежава или се намират под неговия контрол и които са част от продуктовата документация, необходима за получаването на съответните РТ. Освен това Biogaran се задължава да положи всички разумни усилия, за да се увери, че поръчките за продукта или продуктите са направени в подходящо време, за да може Niche да поддържа постоянен производствен режим през цялата продължителност на това споразумение (член 4.1 от споразумението). В споразумението Biogaran обаче се предвижда, че то се прекратява автоматично, ако РТ не бъдат получени в срок от 18 месеца (член 14.4 от споразумението). В споразумението също така се предвижда, че никоя от страните няма да има право на обезщетение при прекратяване по реда на членове 14.2 и 14.4 от споразумението.

29 В член 2.3 от споразумението Biogaran се предвижда Biogaran да плати сумата от 2,5 милиона британски лири като насрещна престация за продуктовите документации и се определят условията за плащане, задължаващи Biogaran да изплати на Niche 1,5 милиона британски лири до 14 февруари 2005 г. и 1 милион британски лири до 5 октомври 2005 г. — на същите дати като договорените за плащането на сумата от 11,8 милиона британски лири в споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор.

Е. Секторно разследване

30 На 15 януари 2008 г. Комисията на Европейските общности решава да започне разследване на фармацевтичния сектор въз основа на разпоредбите на член 17 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), с цел да установи, от една страна, причините за спада на иновирането в сектора, измервано чрез броя на новите навлизащи на пазара лекарствени продукти, и от друга страна, причините за късното навлизане на пазара на някои генерични лекарствени продукти.

31 На 28 ноември 2008 г. Комисията публикува предварителен доклад за резултатите от своето разследване, който е последван от обществено обсъждане. На 8 юли 2009 г. тя приема съобщение, в което обобщава доклада си относно разследването във фармацевтичния сектор. В същото съобщение Комисията по-специално посочва, че надзорът върху споразуменията за доброволно уреждане на патентни спорове, сключени между дружествата за оригинални лекарствени продукти и дружествата за генерични лекарствени продукти, трябва да продължи, за да се разбере по-добре за какво се използват тези споразумения и да се установи кои са споразуменията, които забавят навлизането на пазара на генеричните лекарствени продукти в ущърб на потребителите на Съюза и с които е възможно да се нарушават правилата за конкуренция. След това Комисията изготвя шест годишни доклада за надзора върху споразуменията за доброволно уреждане на патентни спорове.

Ж. Административно производство и обжалваното решение

32 На 24 ноември 2008 г. Комисията извършва внезапни проверки в помещенията на засегнатите дружества. През януари 2009 г. Комисията изпраща искания за предоставяне на информация до редица дружества.

33 На 2 юли 2009 г. Комисията приема решение за започване на производството срещу Servier, жалбоподателя и други дружества за генерични лекарствени продукти.

34 През август 2009 г. и след това в периода декември 2009 г.—май 2012 г. Комисията изпраща няколко искания за предоставяне на информация както до Servier, така и до Niche. След като Servier на два пъти отказва да предостави информация за споразумението Biogaran, на основание член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003 Комисията приема решение, с което иска да ѝ бъде предоставена различна информация. Отговорът на това искане е даден на 7 ноември 2011 г.

35 На 27 юли 2012 г. Комисията приема изложение на възраженията и то е изпратено на няколко дружества, включително на жалбоподателя, който отговаря на него на 14 януари 2013 г.

36 От 15 до 18 април 2013 г. се провежда изслушването на засегнатите дружества, включително на жалбоподателя.

37 На 18 декември 2013 г. Комисията дава достъп до доказателствата, събрани или разгласени по-широко след изложението на възраженията, и изпраща изложение на фактите, на което жалбоподателят отговаря на 21 януари 2014 г.

38 На 7 юли 2014 г. служителят по изслушването представя окончателния си доклад.

39 На 9 юли 2014 г. Комисията приема Решение C(2014) 4955 окончателен относно производство по член 101 и член 102 от ДФЕС (преписка AT.39612 — Периндоприл (Servier) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

40 В член 1 от обжалваното решение се констатира, че Unichem, включително дъщерното му дружество Niche, и Servier, включително дъщерното му дружество Biogaran, са нарушили член 101 ДФЕС, тъй като са сключили споразумение за доброволно уреждане на патентен спор срещу обратно плащане с обхват всички държави членки, с изключение на Хърватия и Италия, за периода от 8 февруари 2005 г., освен за Латвия (от 1 юли 2005 г.), България и Румъния (от 1 януари 2007 г.) и Малта (от 1 март 2007 г.), до 15 септември 2008 г., освен за Нидерландия (до 1 март 2007 г.) и Обединеното кралство (до 6 юли 2007 г.).

41 Според Комисията споразумението Biogaran е допълнителен стимул, с който се е целяло Niche да бъде убедено повече да не навлиза на пазара, и разкрива прякото участие на Biogaran в нарушението, извършено от неговото дружество майка — Servier.

42 В съображения 1349—1354 от обжалваното решение Комисията всъщност приема, че освен нетното прехвърляне на средства Servier е предоставило на Niche допълнителен стимул чрез споразумението Biogaran. Комисията подчертава, че на 8 февруари 2005 г. — тоест на същата дата, на която се сключва споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор — Niche сключва и споразумението Biogaran, и че по този договор Biogaran е изплатило на Niche 2,5 милиона британски лири като насрещна престация за прехвърлянето на правата върху продуктовите документации и на едно РТ за фармацевтични продукти без връзка с периндоприла.

43 Съгласно член 7, параграф 1, буква б) от обжалваното решение, на Servier и Biogaran съвместно и солидарно се налага глоба в размер на 131 532 600 EUR. По силата на член 8 от същото решение Biogaran освен това е длъжно да не извърша отново така установеното и санкционирано нарушение, както и да се въздържа от всякакъв акт или поведение с идентичен или сходен предмет или последици.

II. Производството и исканията на страните

44 На 19 септември 2014 г. жалбоподателят подава разглежданата жалба в секретариата на Общия съд.

45 Жалбоподателя иска от Общия съд:

– да отмени членове 1, 7 и 8 от обжалваното решение в засягащите го части,

– при условията на евентуалност, да използва правомощието си за упражняване на пълен съдебен контрол, за да намали значително размера на наложената му глоба,

– да допусне жалбоподателят да се ползва от евентуалната пълна или частична отмяна на обжалваното решение в производството по жалбата на Servier и да определи последиците от това като използва правомощието си за упражняване на пълен съдебен контрол, и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

46 Комисията иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата и

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

III. По допустимостта

A. По третото искане на жалбоподателя: да се ползва от евентуалната пълна или частична отмяна на обжалваното решение в производството по жалбата на Servier

47 Най-напред, трябва да се припомни, че съгласно член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г. в исковата молба или жалбата трябва да се посочи предметът на спора и да се включи кратко изложение на посочените основания.

48 Според установената съдебна практика това трябва да се направи достатъчно ясно и точно, за да може ответникът да подготви защитата си, а Общият съд да се произнесе по иска или жалбата. Същото се отнася за всяко искане, което трябва да бъде придружено с основания и доводи, позволяващи както на ответника, така и на съда да прецени основателността му (вж. решение от 7 юли 1994 г., Dunlop Slazenger/Комисия, T-43/92, EU:T:1994:79, т. 183 и цитираната съдебна практика). Така, за да са допустими искът или жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които те се основават, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба. В това отношение, въпреки че съдържанието на исковата молба или жалбата може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към определени пасажи от приложени към нея материали, с общото препращане към други, макар и приложени към исковата молба или жалбата документи, не може да се компенсира липсата на съществените елементи от правните доводи, които следва да бъдат посочени в самата искова молба или жалба съгласно упоменатите по-горе разпоредби. Освен това Общият съд не следва да търси и определя в приложенията основанията и доводите, които би могъл да приеме, че представляват основание на иска или жалбата, тъй като приложенията имат чисто доказателствена и документална функция (вж. решение от 17 септември 2007 г., Microsoft/Комисия, T-201/04, EU:T:2007:289, т. 94 и цитираната съдебна практика). A fortiori, общото препращане в искова молба или жалба към основанията и доводите, изтъкнати в подкрепа на друга искова молба или жалба, дори тя да е подадена по свързан случай, не отговаря на посоченото по-горе изискване (решение от 24 март 2011 г., Legris Industries/Комисия, T-376/06, непубликувано, EU:T:2011:107, т. 32).

49 В разглеждания случай се налага изводът, че общото препращане в жалбата, без да се дава никакво друго уточнение или обяснение, към основанията и доводите, изложени в подкрепа на жалбата по дело Servier и др./Комисия (T-691/14), по което днес е постановено решение, не отговаря на посоченото по-горе изискване.

50 Освен това, ако се допусне, че с третото искане в жалбата жалбоподателят желае да се ползва от съдебната практика, според която съдът на Съюза трябва да приложи по отношение на дружество отмяната, постановена в полза на друго дружество, ако те формират един и същ стопански субект (решение от 22 януари 2013 г., Комисия/Tomkins, C-286/11 P, EU:C:2013:29, т. 43 и 44), което жалбоподателят твърди в писмената си реплика, това желание не може да бъде удовлетворено. Всъщност със свое решение, постановено днес по дело Servier и др./Комисия (T-691/14), Общият съд отхвърля жалбата в частта относно споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор. Жалбоподателят съответно не може да иска да се ползва от евентуалната отмяна на обжалваното решение в производството по жалбата на Servier.

51 От гореизложеното следва, че третото искане на жалбоподателя, с което той цели да се ползва от исканията и писмените изявления на Servier, трябва да се отхвърли.

Б. По допустимостта на някои приложения към писмената защита и на представени в нея доказателства

1. Доводи на страните

52 Най-напред, в писмената реплика жалбоподателят твърди, че в своята писмена защита Комисията представя нови документи и доводи в подкрепа на тезата, развита в обжалваното решение. Всъщност, писмената защита (съдържаща 40 страници) се основавала отчасти на нови фактически обстоятелства, главно с цел да се подсили обжалваното решение, в което едва 6 от общо 919 страници са посветени на търсенето на отговорност от Biogaran. Жалбоподателят се позовава на съдебната практика и твърди, че с използването на нови обстоятелства на етапа на съдебното производство се нарушава правото на защита.

53 Жалбоподателят иска някои приложения към писмената защита да се обявят за недопустими, тъй като 23 от тях са на английски език и изобщо не са превеждани на езика на производството, а именно на френски език.

54 Комисията оспорва твърдението, че е представила нови доказателства в подкрепа на законосъобразността на обжалваното решение и че не е изпълнила задължението си за мотивиране. Всъщност наличието на връзка между споразумението Biogaran и доброволното уреждане на спора се разяснявало подробно в съображения 561—569 и 1351—1354 от обжалваното решение.

55 Комисията счита, че не е възможно трите обстоятелства, които потвърждават наличието на връзка между споразумението Biogaran и доброволното уреждане на спора, да се квалифицират като „нови“, тъй като фигурират в обжалваното решение или се извеждат от констатациите в самото него. Най-напред, основната роля на г-н M. в преговорите на Niche със Servier била посочена в съображения 532 и 538 от обжалваното решение. По-нататък, обсъжданията относно желанието на Niche да получи по-голяма сума от отпуснатата на Matrix били отбелязани в съображение 577 от обжалваното решение. Накрая, ролята на Biogaran в отношенията между Servier и дружеството за генерични лекарствени продукти Lupin Ltd също била отбелязана в съображение 979 от обжалваното решение.

2. Съображения на Общия съд

56 Жалбоподателят твърди, че в нарушение на принципа на зачитане на правото на защита в писмената си защита Комисията представя нови документи и доводи в подкрепа на тезите, развити в обжалваното решение, за да прикрие недостатъчното мотивиране.

57 В това отношение трябва да се припомни, че в производството по жалба за отмяна Комисията не може представя в подкрепа на обжалваното решение нови уличаващи доказателства, които не са били включени в него. Съдът и Общият съд обаче признават, че авторът на обжалвано решение може да представи уточнения на етапа на съдебното производство, за да допълни вече достатъчно пълни сами по себе си мотиви, които уточнения е възможно да бъдат полезни за осъществяваната от съда на Съюза вътрешна проверка на мотивите в решението, тъй като позволяват на институцията да разясни причините, стоящи в основата на нейното решение (вж. в този смисъл решения от 16 ноември 2000 г., Finnboard/Комисия, C-298/98 P, EU:C:2000:634, т. 46, от 13 юли 2011 г., ThyssenKrupp Liften Ascenseurs/Комисия, T-144/07, T-147/07—T-150/07 и T-154/07, EU:T:2011:364, т. 146—149, и от 27 септември 2012 г., Ballast Nedam/Комисия, T-361/06, EU:T:2012:491, т. 49).

58 В разглеждания случай Комисията не е пренебрегнала нито задължението си за мотивиране, нито правото на защита на жалбоподателя, внасяйки уточнения в писмената си защита. Всъщност с фактическите обстоятелства, изложени в писмената защита и квалифицирани от жалбоподателя като „нови“, само се подкрепя тезата на Комисията за наличие на връзка между споразумението Biogaran и доброволното уреждане на спора, като те ясно следват от обжалваното решение.

59 Най-напред, що се отнася до въпроса дали Комисията може да представи допълнителни улики за участието на някои служители на Biogaran и Servier в преговорите по споразумението Biogaran и доброволното уреждане на спора, трябва да се отбележи, че електронното съобщение от 4 февруари 2005 г., отбелязано многократно в обжалваното решение (съображения 566 и 1351) и възпроизведено в приложение B.10 към писмената защита, показва, от една страна, че за Niche г-н M. е играл роля в преговорите по двете споразумения (вж. също съображение 538 от обжалваното решение), и от друга страна, че г-жа L, правен директор на групата Servier и получател в копие на това съобщение, е била привлечена към обсъжданията. От същото електронно съобщение е видно, че лицето, преговаряло по споразумението Biogaran от името на жалбоподателя, също така е подписало официалното предупредително писмо, изпратено от Servier на Matrix на 7 февруари 2005 г. — един ден преди сключването на споразумението за доброволно уреждане на спор.

60 По-нататък, що се отнася до преговорите между Matrix и Niche и желанието на Niche да получи по-голяма сума от Matrix, Комисията правилно твърди, че тези обстоятелства са видни от съображение 577 от обжалваното решение.

61 Накрая, относно твърдяната роля, която ръководител на Biogaran играл при сключването между Servier и дружеството за генерични лекарствени продукти Lupin на споразумение за доброволно уреждане на спор, Комисията има право да отговори в писмената си защита на твърденията на жалбоподателя, след като той се опитва да докаже, че тезата на Комисията съдържа грешка при прилагане на правото, а именно че с обжалваното решение се цели Biogaran да понесе отговорността за актовете на Servier (вж. в този смисъл решения от 13 юли 2011 г., ThyssenKrupp Liften Ascenseurs/Комисия, T-144/07, T-147/07—T-150/07 и T-154/07, EU:T:2011:364, т. 146—149, и от 27 септември 2012 г., Ballast Nedam/Комисия, T-361/06, EU:T:2012:491, т. 49 и 50). Комисията всъщност отбелязва ролята на г-н B., президент и учредител на Biogaran, в споразумението между Servier и Lupin, за да илюстрира възможността от Biogaran да се търси отговорност за прякото му участие в нарушението, а не за актовете, за които се упреква неговото дружество майка.

62 Що се отнася до допустимостта на някои приложения към писмената защита, жалбоподателя твърди, че въпросните документи са съставени на английски език и не се придружават от преводи към езика на производството, а именно на френски език.

63 Съгласно член 35, параграф 3, първа и втора алинея от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., който е в сила при подаването на писмената защита, езикът на производството се използва по-конкретно в писмените становища и в устните състезания между страните, включително в приложените доказателства и документи, и всички представени или приложени доказателства и документи, съставени на друг език, се придружават от превод на езика на производството. В член 7, параграф 5, втора алинея от Указанията на секретаря на Общия съд от 5 юли 2007 г. се предвижда, че когато приложени към материал по делото доказателства или документи не се придружават от превод на езика на производството, секретарят изисква отстраняване на нередовността от заинтересованата страна, ако този превод се явява необходим за ефективното развитие на производството. Съгласно параграфи 64 и 68 от Практическите указания към страните пред Общия съд от 24 януари 2012 г. (ОВ L 68, 2012 г., стр. 23), ако писмената защита не отговаря на изискванията за форма — свързани с превода на езика на производството на документи, съставени на език, различен от езика на производството — се определя разумен срок за отстраняване на нередовностите.

64 С оглед на тези разпоредби се налага изводът, че ако страна не е направила искане в този смисъл, секретарят изисква превод на езика на производството само ако той се явява необходим за ефективното развитие на последното (вж. в този смисъл решение от 15 юни 2010 г., Mediaset/Комисия, T-177/07, EU:T:2010:233, т. 37).

65 В разглеждания случай трябва да се отбележи, че жалбоподателят не е поискал изрично Общият съд да изиска от Комисията превод на френски език, който е езикът на производството в настоящото дело, на приложенията към писмената защита, съставени на английски език. Жалбоподателят оспорва единствено допустимостта на тези приложения, твърдейки че те не са съставени на езика на производството. Същевременно, в разумен срок след представянето на писмената защита, с писмо от 28 септември 2015 г. Комисията представя в секретариата на Общия съд превод на френски език на въпросните приложения. В допълнение, жалбоподателят е могъл да вземе отношение по тези материали в хода на съдебното заседание. Следователно при всички положения и без да е необходимо да се определя дали този превод е необходим за ефективното развитие на производството, повдигнатото от жалбоподателя възражение за недопустимост срещу въпросните приложения трябва да се отхвърли.

66 Твърдението на жалбоподателя за липса на абсолютни процесуални предпоставки съответно трябва да се отхвърли.

IV. По същество

67 В подкрепа на исканията си жалбоподателят изтъква три основания. Той твърди, първо, че в обжалваното решение не е доказано участието му в каквото и да било нарушение на правилата за конкуренция. Второ, той оспорва извършената от Комисията преценка на фактите, що се отнася до наличието на допълнителна стимулираща облага, произтичаща от споразумението Biogaran. Трето, жалбоподателят твърди, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, като му е наложила глоба. Най-напред трябва да се разгледа второто, след това първото и накрая третото основание.

А. По основанието, изведено от изкривяване на фактите, тъй като в обжалваното решение неправилно било прието, че споразумението Biogaran послужило като допълнителен стимул, за да се насърчи Niche да сключи със Servier споразумението за доброволно уреждане на спор

68 Чрез това основание жалбоподателят оспорва извършената от Комисията преценка на разглежданите факти, въз основа на която приема, че е налице ограничаване на конкуренцията.

1. Доводи на страните

а) По грешката в преценката, допусната при анализа на връзката между споразумението Biogaran и споразумението за доброволно уреждане на спор

1) По хронологията на преговорите по споразуменията

69 Жалбоподателят твърди, че хронологията на преговорите по двете споразумения е различна, макар сключването на споразумението Biogaran и това на споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор да са станали в един и същ ден. От редица документи от този период всъщност било видно, че Biogaran започнало да преговаря по споразумението Biogaran през 2002 г. — близо две години преди началото на обсъжданията около доброволното уреждане на спора. Жалбоподателят съответно оспорва твърдението, че двете споразумения са били договорени в един и същ период, както следва от съображение 1351 от обжалваното решение.

70 Фактът, че жалбоподателят започнал да преговаря по споразумението Biogaran още преди началото на противоречията между Servier и Niche, показвал, че Biogaran има самостоятелен, личен и отделен интерес да сключи това споразумение, независимо от доброволното уреждане на спора.

71 Жалбоподателят твърди, че сключването на двете споразумения в един и същ ден разкрива не наличието на връзка, а само факта, че спорът между Servier и Niche е имал като странична последица блокирането на вече водените преговори между Niche и Biogaran, които били възобновени през февруари 2005 г., няколко дни преди сключването на споразумението за доброволно уреждане на спор.

72 Според Комисията в обжалваното решение тя е доказала, че хронологията на преговорите потвърждава наличието на връзка между споразумението за доброволно уреждане на спор и споразумението Biogaran.

73 На първо място, в изявление от 15 юни 2011 г. Niche потвърдило, че преговорите по споразумението за доброволно уреждане на спор и споразумението Biogaran са водени по едно и също време. На второ място, предходните преговори между Niche и Biogaran се отнасяли само за продукт A, а предметът им бил разширен едва през февруари 2005 г. с други молекули. Следователно обхватът на споразумението бил разширен в последния момент, което се потвърждавало от електронно съобщение от 4 февруари 2005 г., изпратено на Niche от адвоката на Biogaran. На трето място, контактите между Biogaran и Niche все още продължавали през август 2004 г., тоест повече от месец след началото на съдебния спор в Обединеното кралство. Макар тези контакти да не довели до резултат, преговорите между Biogaran и Niche били възобновени едва по време на преговорите за доброволно уреждане на спора, въпреки че съдебният спор между Servier и Niche все още продължавал. Преговорите за продукт A съответно изглежда не били блокирани поради започналия през юни 2004 г. съдебен спор.

2) По правната връзка между споразумението за доброволно уреждане на спор и споразумението Biogaran

74 Според жалбоподателя, противно на твърденията на Комисията в съображение 1190 от обжалваното решение, сключеното от Biogaran споразумение не е било „подчинено“ на приемането от Niche на условията от споразумението за доброволно уреждане на спор. Всъщност сключването или изпълнението на никое от тези две споразумения не било обвързано с това на другото, нито пък обусловено от него.

75 Жалбоподателят също така подчертава, че за двете споразумения са приложими различни закони и те не зависят от едни и същи юрисдикции. Двете споразумения освен това не обвързвали едни и същи юридически лица в рамките на групата Servier и не били сключени на едно и също място, тъй като споразумението Biogaran било сключено в Париж (Франция), докато споразумението за доброволно уреждане на спор било сключено между Niche и Servier в Лондон (Обединено кралство).

76 Освен това, жалбоподателят уточнява, че предвидените дати на плащане в двете споразумения съвпадат само частично, тъй като плащанията на Biogaran по разрешеното с лицензията снабдяване били извършени по-късно.

77 Жалбоподателят добавя, че тезата на Комисията за наличие на връзка между двете споразумения до голяма степен се основава на направените от Niche изявления, въпреки че двусмислието на последните трябвало да накара Комисията да ги използва предпазливо. Комисията просто отхвърлила изявленията, противоречащи на нейните тези, само поради това че били последващи спрямо изложението на възраженията и съответно били с по-малка доказателствена стойност от направените по-рано изявления в рамките на административното производство.

78 Комисията твърди, че двете споразумения, договаряни едновременно, са сключени в един и същ ден и в тях се предвиждат плащания във времето точно на едни и същи дати, що се отнася до прехвърлянето на правата върху продуктовите документации, което прехвърляне било смисълът на плащането на сумата от 2,5 милиона британски лири. Комисията твърди, че Niche изрично многократно потвърдило в хода на административното производство, по-специално в отговор на изложението на възраженията, че споразумението Biogaran му е предложено от Servier, за да се даде на Niche пълната компенсация, договорена в замяна на сключването на споразумението за цялостно доброволно уреждане на спор. Комисията се позовава на проект на споразумение между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор, в което ръкописната забележка „рамиприл“ била направена срещу забележката „2,5 милиона“. Според Комисията тези обстоятелства доказват, че в размера на цената, платена от Servier в замяна на поетите от Niche ангажименти, е било включено плащането на сумата от 2,5 милиона британски лири, предвидено във връзка с документацията за рамиприла, тоест споразумението Biogaran.

79 Комисията признава, че в отговора си на изложението на възраженията Niche добавя, че споразумението Biogaran е истинско търговско споразумение с истинска насрещна престация. В същия документ Niche обаче твърдяло, че понякога е възможно, макар това да не е нормална търговска практика, споразумения да се сключват за няколко продукта едновременно. Комисията освен това подчертава, че изявленията на Niche, направени в момент, в който Niche е знаело за твърденията за нарушения срещу него, нямат същата доказателствена стойност като изявленията, направени по-рано in tempore non suspecto.

80 Комисията също така твърди, че изпратеното на Niche от адвоката на Biogaran електронно съобщение от 4 февруари 2005 г. относно обсъжданата сума потвърждава наличието на връзка между двете споразумения. Страните се договорили за определена сума, която да се изплати от Biogaran на Niche, и впоследствие обсъдили съдържанието на споразумението Biogaran.

Следователно главната цел на споразумението била да се осигури допълнителен стимул на Niche, а не да се сключи търговско споразумение, както твърди Biogaran в точка 75 от жалбата си. Всъщност това споразумение не показвало интереса на Biogaran към тези продукти, нито пък какъвто и да било стимул на пазара да се предлагат продукти, включени в обхвата на споразумението едва в края на преговорите.

81 Комисията освен това счита, че макар споразумението Biogaran и споразумението за доброволно уреждане на спор да не са сключени от едни и същи субекти, в преговорите отчасти са участвали едни и същи преговарящи. Проектът на споразумението Biogaran също така циркулирал вътре в групата Servier, а правният директор на групата, г-жа L., бил в копие на изпратеното от Biogaran на Niche електронно съобщение от 4 февруари 2005 г., при положение че то се отнасяло за договор, който трябва да се сключи от Biogaran, като същата бил в копие и на споразумението, сключено между Niche и Biogaran на 20 юли 2004 г. за капсулите от продукт A.

3) По намерението за стимулиране на Niche

82 Според жалбоподателя в обжалваното решение Комисията не е доказала, че Biogaran е имало намерение да стимулира Niche да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор. Комисията освен това не давала повече обяснения за причините, които евентуално са накарали Servier да прибегне до посредничеството на Biogaran, за да извърши това допълнително плащане от 2,5 милиона британски лири, при положение че самото Servier се задължило да изплати пряко на Niche сумата от 11,8 милиона британски лири.

83 Комисията твърди, че при сключването със Servier на съответните споразумения за доброволно уреждане на спорове Niche и Matrix са обсъдили разпределението на сумите помежду си. Вътрешен документ на Matrix от септември 2005 г. показвал, че сумите, за които се отнасят споразуменията за доброволно уреждане на спорове, са били договорени и разпределени поравно между Niche и Matrix, въпреки че Matrix искало да получи повече от Niche (съображение 577 от обжалваното решение). Сключването на отделно споразумение между Biogaran и Niche очевидно позволило да се увеличи делът, изплатен от групата Servier на Niche, като същевременно Matrix се държи настрана. Освен това Niche потвърдило, че плащането било част от „total overall compensation“ (система за цялостна компенсация) в размер на 15,7 милиона британски лири, договорена между Servier и Niche.

84 Според Комисията тя не е трябвало да доказва, че Biogaran е имало намерение да стимулира Niche да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор. Всъщност намерението на страните не представлявало необходим елемент за установяване на ограничителния характер на споразумението. Комисията освен това счита, че е доказала неделимостта на двете споразумения, сключени с Niche съответно от Biogaran и от неговото дружество майка Servier. Тъй като Biogaran и Servier съставлявали само един стопански субект, не било необходимо да се доказва, че вътре в този субект всяка от съставните му части е имала намерение да стимулира Niche да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор.

85 Комисията твърди, че с текста от споразумението Biogaran, съгласно който страните не могат да претендират връщане на изплатените суми при неполучаване на PT, не се е целяло насърчаване на Biogaran да поиска издаване на PT.

86 Всъщност, най-напред, в договорните задължения на Biogaran не било включено задължението да се поиска издаване на PT въз основа на прехвърлените документации (членове 2.2 и 3 от споразумението Biogaran).

87 По-нататък, ако Biogaran не получело PT в срок от 18 месеца и в съответствие с членове 14.2 и 14.4 от споразумението Biogaran действието му бъде автоматично прекратено, вече платената сума в полза на Niche нямало да подлежи на възстановяване.

88 Освен това Biogaran не било обвързано с никакви изключителни права, що се отнася до продуктовите документации, и съответно лесно можело да избегне обвързване с Niche, като не поиска издаване на PT въз основа на тези документации, тъй като Biogaran не било длъжно да го прави. Това впрочем и станало, тъй като Biogaran сключило друго споразумение с дружеството A. за придобиването на права върху няколко документации, които също се отнасяли за продукт A в различни дози. Комисията отбелязва, че за разлика от споразумението Biogaran в сключеното споразумение с дружеството A. се предвижда, че последното ще възстанови преведените от Biogaran суми, ако не бъде получено PT. Тази разлика в текстовете на двете споразумения означавала, че Niche не е имало гаранция, че Biogaran ще поиска издаване на PT и ще се снабдява от Niche след сключването на споразумението Biogaran. Всъщност, тъй като сумата при всички положения трябвало да се плати на Niche, преди да може да се разбере дали Biogaran ще получи PT, Niche нямало гаранция, че Biogaran ще поиска издаване на PT и ще се снабдява от Niche.

89 Накрая, Комисията твърди, че обясненията на Biogaran относно плащането на сумата от 2,5 милиона британски лири не са много правдоподобни. Всъщност Biogaran не могло да обясни как може да е платило такава сума — нито като стимул за него да поиска PT, нито като средство за подсигуряване на втори източник за снабдяване с продукт A, нито като средство за получаване на „документациите за подсигуряване“, избрани произволно (с изключение на продукт A) — и как е могло да поеме риска платената сума да бъде загубена. Комисията също така има съмнения относно необичайната структура на споразумението Biogaran, и по-специално относно невъзстановимостта на платената сума. Всъщност споразумението Biogaran се различавало от сключеното споразумение с дружеството A., в което се предвиждало, че ако PT не се получат, дружеството A. ще възстанови получената сума.

б) По отчитането на търговския интерес на жалбоподателя да сключи споразумението Biogaran

90 Жалбоподателят твърди, че в основата на споразумението Biogaran стои оправданото от търговска гледна точка и благоприятно за конкуренцията желание на Biogaran да подсигури няколко източника за снабдяване с цел да пусне и разработи продукти на пазара на генерични лекарствени продукти, и по-конкретно продукт A, като се обърне към Niche — дългогодишен партньор, притежаващ нужните документации и възможности за снабдяване. Фактът, че платената сума от 2,5 милиона британски лири представлява законосъобразната насрещна престация за правата, придобити в рамките на споразумението Biogaran, се потвърждавал от неотчитането на тази сума от Комисията в обжалваното решение при изчисляването на размера на наложената на Niche глоба.

91 Комисията отхвърля изложената от жалбоподателя теза за подсигуряване на източниците за снабдяване, която тя квалифицира като „малко правдоподобна“, тъй като Biogaran не предприело никакви постъпки, за да получи PT.

1) Продукт A

92 Жалбоподателят подчертава, че предвид търговския успех на продукт A, получаването на правата, необходими за пускането на генеричен вариант на този лекарствен продукт, е било от много голямо значение за Biogaran. Ето защо, за да подсигури снабдяването си, Biogaran искало да получи две документации от различни участници на пазара, сключвайки две споразумения — първото с дружеството A. през декември 2004 г. и второто с Niche през февруари 2005 г.

Жалбоподателят подчертава, че подсигуряването с няколко източника за снабдяване е обичайна практика на дружествата за генерични лекарствени продукти, която се обяснява с техническите и регулационните трудности, срещани в хода на разработването на генеричен лекарствен продукт.

93 Според жалбоподателя в разглеждания случай подсигуряването на два източника за снабдяване се е оказало необходимо поради две причини. От една страна, аналитичната част в документацията за продукт A 10 mg на Niche се оказала твърде слаба, което можело да забави оценяването от компетентните органи (приложение A. 17 към жалбата). От друга страна, действията по разследване, предприети от Agence française de sécurité sanitaire des produits de santé (Френска агенция за здравна безопасност на продуктите за здраве) (AFSSAPS) през юли 2005 г. по редица документации на дружеството A., породили съмнения за тяхната валидност (приложение A. 18 към жалбата).

94 Освен това подсигуряването на втори източник за снабдяване с продукт A с Niche имало няколко предимства в сравнение със споразумението, сключено с дружеството A. От една страна, споразумението Biogaran позволило на Biogaran да получи документации за продукт A на таблетки и продукт A 10 mg, които не били обхванати от споразумението с дружеството A.; от друга страна, споразумението с Niche открило перспективи за излаз на пазара в Обединеното кралство и в една страна, която не е част от ЕИП, в период, през който Biogaran се опитвало да се разгърне в чужбина.

95 Жалбоподателят обаче предпочел документациите на дружеството A., позволяващи по-бързо навлизане на пазара, тъй като дружеството A. подало своите документации за PT преди Niche.

96 Жалбоподателят твърди, че финансовите залози оправдавали стратегията му за снабдяване. Всъщност от пускането му във Франция този генеричен продукт реализирал оборот над 79 милиона евро (83 милиона евро съгласно актуализацията, посочена в писмената реплика). Предвид тези обстоятелства жалбоподателят твърди, че е трябвало да осигури своето снабдяване с продукт A, за да обоснове плащането в полза на Niche на 2,5 милиона британски лири и за да не се ограничи само до оборота, реализиран от продажбата на продукт Б.

97 Накрая, жалбоподателят добавя, че плащането на посочената сума на Niche допълнително се оправдавало от това, че Niche му предоставило изключителните права върху продуктовите документации за Франция, Обединеното кралство и една страна, която не е част от ЕИП, а това не било така при други сключени от Biogaran споразумения за неизключителни права. Ето защо в този контекст извършеното в обжалваното решение сравнение с тези други споразумения било неотносимо.

98 Според Комисията извършеният от Biogaran одит след сключването на споразумението Biogaran, разкриващ евентуалните слабости в документацията на Niche, не е в полза на жалбоподателя. Този довод всъщност показвал, че преди да сключи това споразумение, Biogaran не е разполагал с данни за качествата на продукт A на Niche и е поел риска да заплати 2,5 милиона британски лири, въпреки че документацията за продукт A е била потенциално безполезна. Макар този одит на качеството на документациите на Niche да можел да оправдае подсигуряването на втори източник за снабдяване от дружеството A., с него не можело да се обясни защо жалбоподателят е поискал да заплати по-висока цена отколкото за документацията на дружеството A. Biogaran всъщност платило на дружеството A. общо 330 000 EUR по двете споразумения за продукт A, която сума е значително по-малка от платената на Niche.

99 Комисията подчертава, че възможността Niche да доставя таблетки и дозата от 10 mg, не може да оправдае сключването на въпросното споразумение. Всъщност два месеца след споразумението, макар Biogaran да имало възможност да подаде документацията на Niche до компетентните органи, то сключило второ споразумение с дружеството A. за продукт A на таблетки.

100 Комисията освен това оспорва твърдението на жалбоподателя, че Biogaran било насърчено да сключи споразумението Biogaran поради разследване, започнато през юли 2005 г. от AFSSAPS срещу дружеството A. Това събитие всъщност не можело да повлияе на Biogaran, тъй като настъпило след сключването на споразумението Biogaran.

101 Освен това Biogaran не представило доказателства за ползата от споразумението Biogaran в рамките на проекта му за разгръщане в чужбина.

102 Комисията подчертава, че макар Biogaran да е реализирало оборот от над 79 милиона евро от 2007 г. нататък, реализираните печалби с продукт A на Niche са равни на 0 (съображение 567 от обжалваното решение). В този контекст Комисията оспорва твърдението, че Biogaran трябвало да си осигури втори източник за снабдяване с Niche.

103 Накрая, Комисията оспорва твърдението, че изключителните права, предоставени със споразумението Biogaran, правят сравнението с други споразумения неотносимо. Сравнението всъщност позволявало да се покаже, че в никое от другите споразумения не се предвижда сума, която не подлежи на възстановяване. Според Комисията платената сума е била предварително загубена и Biogaran не е положило никакво усилие, за да я рентабилизира. Изключителните права също така нямали никаква стойност, ако разработването на продукта не е достатъчно напреднало или ако са налице други регулаторни пречки.

2) Продукт Б

104 Жалбоподателят твърди, че споразумението Biogaran му е позволило да пусне на пазара продукт Б 10 mg и да реализира оборот от 150 000 EUR (211 000 EUR съгласно актуализацията в писмената реплика). Пускането на пазара на този продукт било поверено на Almus, един от основните дистрибутори на едро във Франция.

105 Комисията твърди, че в сключеното по-рано между Biogaran и Bioglan (впоследствие Niche) споразумение за продукт Б се е предвиждало, че платената от Biogaran сума подлежи на възстановяване, ако PT не бъдат получени, а това не било така в споразумението Biogaran. Освен това чрез посоченото споразумение Niche не дало никаква гаранция за прехвърлянето на PT, получено от него през 2001 г. във Франция, тъй като за това прехвърляне трябвало да се извърши подновяване на PT, каквото Niche не поискало от компетентните органи.

106 Що се отнася до поверения на Almus договор за пускане на пазара и до неговото приобщаване, Комисията твърди, че продукт Б не е можел да позволи сключването на този договор, тъй като продукт Б е бил едва една от около 23 молекули, за които се отнася същият договор.

3) Продукт B

107 Жалбоподателят твърди, че е можел да предлага на пазара продукт B от 2000 г. нататък благодарение на няколко споразумения, сключени с Disphar. Жалбоподателят обаче решил да подсигури други източници за снабдяване поради несигурността около подновяването на споразумението за снабдяване с Disphar и своето желание да се разгърне в чужбина. В крайна сметка Biogaran не използвало предоставените от Niche продуктови документации поради подновяването на споразумението, сключено с Disphar.

108 Обстоятелството, че за два от трите продукти Biogaran не получило РТ въз основа на прехвърлените от Niche документации, съответно не позволявало да се приеме, че е налице връзка между споразумението Biogaran и доброволното уреждане на спора. Това показвало само желанието на Biogaran да подсигури няколко източника за снабдяване, каквато била практиката в съответния сектор.

109 Комисията счита, че е неправдоподобно Biogaran да е платило толкова голяма сума само за възможността да притежава продуктова документация, която изобщо не е използвало. Biogaran всъщност дори не настояло пред Niche прехвърлянето на документацията да стане, преди въпросното споразумението да бъде прекратено автоматично поради неполучаването на РТ.

2. Съображения на Общия съд

а) Предварителни бележки

110 Най-напред, трябва да се подчертае, че в обжалваното решение Комисията счита споразумението Biogaran за стимул, предложен на Niche от Servier, отделно от произтичащия такъв от споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор, за да бъде Niche убедено да се откаже от усилията си за навлизане на пазара на периндоприл. Според Комисията споразумението Biogaran е съставна част от нарушението, чийто израз е това споразумение за доброволно уреждане на спор и което представлява ограничаване на конкуренцията с оглед на целта. Поради това то може да бъде незаконосъобразно само ако споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор е такова. При това положение при разглеждането на жалбата в настоящото производство е необходимо да се опише правният контекст на споразумението за доброволно уреждане на спор, с което е било обвързано споразумението Biogaran.

111 В това отношение трябва да се отбележи, че е възможно споразумение за доброволно уреждане на патентен спор да няма никакви отрицателни последици за конкуренцията. Това е така например ако страните се съгласят да считат, че спорният патент не е валиден, и съответно предвидят незабавното навлизане на пазара на дружеството за генерични лекарствени продукти.

112 В разглеждания случай сключеното между Servier и Niche споразумение не спада към тази категория, тъй като съдържа клаузи за неоспорване на патенти и за непредлагане на пазара на продукти, които клаузи сами по себе си ограничават конкуренцията. Клаузата за неоспорване всъщност засяга обществения интерес от премахване на всички пречки пред икономическата дейност, които биха могли да произтекат от погрешно издаден патент (вж. в този смисъл решение от 25 февруари 1986 г., Windsurfing International/Комисия, 193/83, EU:C:1986:75, т. 92), а клаузата за непредлагане на пазара води до изхвърляне от пазара на един от конкурентите на притежателя на патента.

113 Включването на такива клаузи същевременно може да бъде законосъобразно, но само доколкото в основата му стои признаването от страните на валидността на въпросния патент (и допълнително, на нарушаването на права върху интелектуална собственост чрез съответните генерични продукти).

114 Присъствието на клаузи за непредлагане на пазара и за неоспорване, чиито обхват се свежда до този на съответния патент, обаче е проблематично, ако е видно, че приемането от дружество за генерични лекарствени продукти на тези клаузи не се основава на признаването от негова страна на валидността на патента. Както Комисията правилно отбелязва, „дори съдържащите се в споразумението ограничения [на] търговската самостоятелност на дружеството за генерични лекарствени продукти да не излизат извън материалното приложно поле на патента, с тях се

нарушава член 101 [ДФЕС], когато не е възможно тези ограничения да се обосноват и те не произтичат от дадената от страните оценка на основателността на самото изключително право“ (съображение 1137 от обжалваното решение).

115 В това отношение, трябва да се отбележи, че наличието на „обратно плащане“, тоест на плащане от дружеството за оригинални лекарствени продукти към дружеството за генерични лекарствени продукти, е два пъти по-съмнително в рамките на споразумение за доброволно уреждане на спор. Всъщност, на първо място, важно е да се припомни, че целта на патента е да се възнаградят творческите усилия на изобретателя, като му се позволи да извлече справедлива печалба от инвестицията си, и че валидният патент съответно по принцип трябва да позволи прехвърляне на средства към своя притежател — например чрез лицензионно споразумение — а не обратното. На второ място, наличието на обратно плащане поражда съмнения за това, че в основата на доброволното уреждане на спор стои признаването от страните по споразумението на валидността на съответния патент.

116 Самото наличие на обратно плащане обаче не позволява да се заключи, че има ограничаване на конкуренцията с оглед на целта. Всъщност, не е изключено някои обратни плащания, когато са неразделно свързани с доброволното уреждане на съответния спор, да са основателни. Ако обаче неоснователно обратно плащане се извърши по повод сключването на споразумението за доброволно уреждане на спор, следва да се приеме, че дружеството за генерични лекарствени продукти е стимулирано от това плащане, за да приеме клаузите за непредлагане на пазара и за неоспорване, и съответно трябва да се заключи, че е налице ограничаване с оглед на целта. В тази хипотеза ограниченията на конкуренцията, които се налагат с клаузите за непредлагане на пазара и за неоспорване, вече не са обвързани с патента и с доброволното уреждане на спора, а се обясняват с предоставянето на облага, стимулираща дружеството за генерични лекарствени продукти да се откаже от конкурентните си усилия.

117 Трябва да се отбележи, че макар нито Комисията, нито съдилищата на Съюза да са компетентни да се произнасят по валидността на патента, това не променя факта, че в рамките на съответните си правомощия и без да се произнасят по самата валидност на патента, тези институции могат да установят наличието на анормално използване на патента, което няма връзка със специфичния му предмет (вж. в този смисъл решения от 29 февруари 1968 г., Parke, Davis and Co., 24/67, EU:C:1968:11, стр. 109 и 110, и от 31 октомври 1974 г., Centrafarm и De Peijper, 15/74, EU:C:1974:114, т. 7 и 8; вж. също по аналогия решения от 6 април 1995 г., RTE и ITP/Комисия, C-241/91 P и C-242/91 P, EU:C:1995:98, т. 50, и от 4 октомври 2011 г., Football Association Premier League и др., C-403/08 и C-429/08, EU:C:2011:631, т. 104—106).

118 Стимулирането на конкурент да приеме клаузи за непредлагане на пазара и за неоспорване по описания в точка 116 по-горе смисъл или прякото следствие от това, а именно приемането на такива клаузи поради наличие на стимул, всъщност представляват анормално използване на патент.

119 Както Комисията правилно отбелязва в съображение 1137 от обжалваното решение „в патентното право не се предвижда право да се плаща на реални или потенциални конкуренти, за да останат извън пазара или да се въздържат от оспорване на патент, преди да навлязат на пазара“. Също така, отново според Комисията, „на притежателите на патенти не е разрешено да плащат на дружества за генерични лекарствени продукти, за да ги държат извън пазара и да се намалят рисковете, произтичащи от конкуренцията, независимо дали чрез споразумение за доброволно уреждане на патентен спор или по друг начин“ (съображение 1141 от обжалваното решение). Накрая, Комисията правилно добавя, че „плащането или стимулирането по друг начин на потенциалните конкуренти, за да останат извън пазара, не спада към никое право, свързано с патентите, и не съответства на никое от предвидените в патентното право способи за осигуряване на спазването на патентите“ (съображение 1194 от обжалваното решение).

120 Когато наличието на стимул е установено, страните вече не могат да се позовават на признаването от тяхна страна на валидността на патента в рамките на споразумението за доброволно уреждане на спор. Потвърждаването на валидността на патента от съдебна или административна инстанция в това отношение е без значение.

121 Следователно именно стимулът, а не признаването от страните по споразумението за доброволно уреждане на спор на валидността на патента, трябва да се счита за истинската причина за ограниченията на конкуренцията, въведени с клаузите за непредлагане на пазара и за неоспорване (вж. т. 112 по-горе), които в тази хипотеза са лишени от всякаква законосъобразност и съответно степента им на вредност за доброто функциониране на нормалната конкуренция е достатъчна, за да се приеме че е налице ограничаване с оглед на целта.

122 При наличие на стимул въпросните споразумения съответно трябва да се считат за споразумения за изключване от пазара, в които оставащите обезщетяват напускащите. Впрочем такива споразумения на практика представляват откупуване на конкуренция и поради това трябва да се квалифицират като ограничения на конкуренцията с оглед на целта, както следва от решение от 20 ноември 2008 г., Beef Industry Development Society и Barry Brothers (C-209/07, EU:C:2008:643, т. 8 и 31—34), и от заключението на генералния адвокат Trstenjak по дело Beef Industry Development Society и Barry Brothers (C-209/07, EU:C:2008:467, т. 75), цитирани по-специално в съображения 1139 и 1140 от обжалваното решение. Освен това изключването на конкуренти от пазара представлява крайна форма на подялба на пазара и на ограничаване на производството (решение от 8 септември 2016 г., Lundbeck/Комисия, T-472/13, обжалвано, EU:T:2016:449, т. 435), която в контекст като този на спорните споразумения е с още по-висока степен на вредност, тъй като изключените дружества са дружества за генерични лекарствени продукти, чието навлизане на пазара по принцип е благоприятно за конкуренцията и освен това е от полза за общия интерес от осигуряване на здравни грижи на по-ниска цена. Накрая, в спорните споразумения това изключване се затвърждава чрез невъзможността дружеството за генерични лекарствени продукти да оспорва спорните патенти.

123 От гореизложеното следва, че в контекста на споразуменията за доброволно уреждане на патентни спорове квалифицирането като ограничаване на конкуренцията с оглед на целта предполага в споразумението за доброволно уреждане на спор едновременно да е налице стимулираща облага за дружеството за генерични лекарствени продукти и свързано с нея ограничаване на усилията на това дружество да се конкурира с дружеството за оригинални лекарствени продукти. Когато тези две условия са изпълнени, трябва да се констатира, че е налице ограничаване на конкуренцията с оглед на целта предвид степента на вредност на така сключеното споразумение за доброто функциониране на нормалната конкуренция.

124 В постановени днес решения по дела Servier и др./Комисия (T-691/14) и Niche Generics/Комисия (T-701/14) Общият съд приема, че тези две условия са изпълнени и по-специално че Комисията правилно установява, че сумата от 11,8 милиона британски лири, платена на Niche от Servier по силата на споразумението за доброволно уреждане на спор, сключено между тези две дружества, е стимул, с който се цели Niche да бъде отстранено от пазара, и че това споразумение представлява ограничаване на конкуренцията с оглед на целта.

125 Поради това основанието, което е изтъкнато в хода на съдебното заседание от Biogaran — в отговор на писмения въпрос на Общия съд относно споразумението за доброволно уреждане на спор — и съгласно което с това споразумение не се нарушава член 101 ДФЕС, може единствено да се отхвърли, без да е необходимо произнасяне по неговата допустимост.

б) По наличието на стимулираща облага, произтичаща от споразумението Biogaran

126 Biogaran твърди, че споразумението Biogaran не е допълнителен стимул, за да се насърчи Niche да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор, а е самостоятелно търговско споразумение, сключено в пазарни условия.

127 В това отношение, съгласно член 2 от Регламент № 1/2003 и постоянната съдебна практика в областта на конкурентното право, при спор относно наличието на нарушение Комисията следва да докаже установените от нея нарушения и да посочи доказателствата, с които надлежно може да се удостовери осъществяването на фактическия състав на нарушението (решения от 17 декември 1998 г., Baustahlgewebe/Комисия, C-185/95 P, EU:C:1998:608, т. 58, и от 8 юли 1999 г., Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, EU:C:1999:356, т. 86; вж. също решение от 12 април 2013 г., CISAC/Комисия, T-442/08, EU:T:2013:188, т. 91 и цитираната съдебна практика).

128 В този контекст, ако съдът има съмнения, те трябва да бъдат в полза на предприятието — адресат на решението за установяване на нарушение. Следователно, особено в производство по жалба за отмяна на решение за налагане на глоба, съдът не може да заключи, че Комисията е доказала надлежно наличието на разглежданото нарушение, ако все още има съмнение по този въпрос (вж. решение от 12 април 2013 г., CISAC/Комисия, T-442/08, EU:T:2013:188, т. 92 и цитираната съдебна практика).

129 Всъщност трябва да се вземе предвид презумпцията за невиновност, която е уредена по-специално в член 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Предвид характера на разглежданите нарушения и вида и тежестта на предвидените за тях санкции презумпцията за невиновност се прилага и в производствата във връзка с нарушения на приложимите за предприятията правила на конкуренция, когато тези производства могат да приключат с решение за налагане на глоби или периодични имуществени санкции (вж. решение от 12 април 2013 г., CISAC/Комисия, T-442/08, EU:T:2013:188, т. 93 и цитираната съдебна практика).

130 Освен това следва да се вземе предвид и обстоятелството, че изводът за участието на дадено физическо или юридическо лице в нарушение на правилата в областта на конкуренцията уронва съществено доброто му име (вж. решение от 12 април 2013 г., CISAC/Комисия, T-442/08, EU:T:2013:188, т. 95 и цитираната съдебна практика).

131 Ето защо е необходимо Комисията да представи точни и непротиворечиви доказателства, за да докаже наличието на нарушението и да обоснове твърдото убеждение, че твърдените нарушения представляват ограничения на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. решение от 12 април 2013 г., CISAC/Комисия, T-442/08, EU:T:2013:188, т. 96 и цитираната съдебна практика).

132 Важно е да се подчертае, че не е задължително всяко от приведените от Комисията доказателства да отговаря на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Всъщност представената от институцията съвкупност от улики, преценена в нейната цялост, може да отговори на това изискване (вж. решение от 12 април 2013 г., CISAC/Комисия, T-442/08, EU:T:2013:188, т. 97 и цитираната съдебна практика).

133 Наличието на практика или антиконкурентно споразумение понякога дори трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, при липсата на друго смислено обяснение, могат да представляват доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (решение от 7 януари 2004 г., Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, EU:C:2004:6, т. 57).

134 Например, макар определена успоредност в поведението сама по себе си да не може да се отъждестви със съгласувана практика, тя обаче може да представлява сериозна улика за нейното съществуване, ако създава условия за конкуренция, които не отговарят на нормалните пазарни условия (решение от 14 юли 1972 г., Farbenfabriken Bayer/Комисия, 51/69, EU:C:1972:72, т. 25).

135 Освен това съществуването на акцесорно споразумение — съгласно употребения от Комисията израз в съображение 1190 от обжалваното решение — може да бъде, що се отнася до споразумението за доброволно уреждане на патентен спор, сериозна улика за наличие на стимул и съответно за ограничаване на конкуренцията с оглед на целта.

136 В това отношение трябва да се отбележи, че споразумението Biogaran се счита от Комисията за „акцесорно споразумение“, съгласно употребения от Комисията израз в съображение 1190 от обжалваното решение. В съображения 1349 и 1351 от посоченото решение Комисията всъщност приема, че чрез споразумението Biogaran, което според нея е обвързано със споразумението за доброволно уреждане на спор, Servier дава на Niche допълнителен стимул, за да го насърчи да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор, и че наличието на такъв стимул е видно от някои обстоятелства, показващи че споразумението Biogaran не е сключено при напълно конкурентни търговски условия.

137 Трябва да се направи уточнението, че акцесорно споразумение е обичайно търговско споразумение, „свързано“ със споразумение за доброволно уреждане на спор, съдържащо клаузи, които сами по себе си са ограничителни. Такова свързване по-специално е налице, когато двете споразумения се сключват в един и същ ден, когато са правно обвързани, тъй като обвързващият характер на едното от споразуменията зависи от сключването на другото, или пък когато предвид контекста, в който са сключени, Комисията може да установи, че те са неделими. Може да се добави, че колкото близостта във времето между сключването на споразуменията е по-голяма, толкова по-лесно е за Комисията да установи тази неделимост. Сключването на споразумението за доброволно уреждане на спор и акцесорното споразумение в един и същ ден или наличието на договорна връзка между тях разкрива, че тези споразумения са част от едно и също договорно цяло. Всъщност, ако тези споразумения не бяха сключени в един и същ ден (и ако нямаше договорна връзка между тях), едната от страните в преговорите би предоставила на другата всичко, което тя желае, без никаква сигурност, че в крайна сметка ще получи очакваната насрещна престация. Тази времева или правна връзка между двете споразумения е и улика, че те са договаряни общо.

138 Акцесорното споразумение впрочем е обичайно търговско споразумение, което може да съществува самостоятелно без доброволното уреждане на спор да е под въпрос. Реципрочно, сключването на споразумение за доброволно уреждане на спор не налага едновременното сключване на търговско споразумение. Следователно свързването на двете споразумения не е необходимо. Освен това то не може да се обоснове с доброволното уреждане на спор, тъй като целта на акцесорното споразумение не е да се стигне до такова уреждане, а да се реализира търговска сделка.

139 Освен това акцесорното споразумение предполага прехвърляния на финансови или нефинансови средства между страните. То може по-специално да включва прехвърляния на средства от притежателя на патента или от дъщерното дружество, с което той формира един и същ стопански субект, към дружеството за генерични лекарствени продукти. Следователно съществува риск със свързването на търговско споразумение със споразумение за доброволно уреждане на спор, съдържащо клаузи за непредлагане на пазара и за неоспорване, които сами по себе си ограничават конкуренцията, в действителност да се цели — под прикритието на търговска сделка, приела евентуално формата на сложна договорна схема — стимулиране на дружеството за генерични лекарствени продукти да приеме тези клаузи посредством предвидено в акцесорното споразумение прехвърляне на средства.

140 Следователно свързването при условията, изложени в точка 137 по-горе, на търговско споразумение — с което обикновено не се цели доброволно уреждане на спор и чрез което се реализира прехвърляне на средства от дружеството за оригинални лекарствени продукти или от дъщерното дружество, с което първото дружество формира един и същ стопански субект, към дружеството за генерични лекарствени продукти — със споразумение за доброволно уреждане на спор, съдържащо ограничаващи конкуренцията клаузи, представлява сериозна улика за наличието на обратно плащане.

141 Посочената в предходната точка сериозна улика обаче не е достатъчна и Комисията съответно трябва да я подкрепи, като представи други непротиворечиви доказателства, позволяващи да се заключи, че е налице обратно плащане. В специфичния контекст на акцесорните споразумения това плащане съответства на частта от плащането, извършено от дружеството за оригинални лекарствени продукти, която превишава „нормалната“ стойност на вещта, обект на сделката (или евентуално съответства на частта от „нормалната“ стойност на вещта, обект на сделката, която превишава платената сума от дружеството за генерични лекарствени продукти).

142 В настоящия спор, за да констатира, че споразумението Biogaran е послужило като допълнителен стимул за Niche, в съображение 1351 от обжалваното решение Комисията се позовава на редица улики и посочва, че това споразумение „не е сключено при напълно конкурентни търговски условия“ и че то „не е нормална търговска практика“.

143 В това отношение трябва да се отбележи, че понятието „нормални конкурентни условия“, което е подобно на понятието „напълно конкурентни търговски условия“, макар да не се употребява в областта на картелите, не е непознато в конкурентното право, тъй като се използва — действително в специфичната област на държавните помощи — за да се определи дали поведението на дадена държава е като на частен инвеститор (решение от 2 септември 2010 г., Комисия/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, т. 68), тоест дали предоставеното предимство на съответните предприятия съставлява нормалното възнаграждение за насрещна престация, получена от държавата. Това понятие съответно може по аналогия да бъде референтен параметър, когато трябва да се определи дали две предприятия, сключили търговска сделка, са действали въз основа на съображения, сведени до икономическата стойност на вещта, обект на сделката, например очакваната доходност от нея, и съответно до нормалните пазарни условия.

144 При наличие на посочени от Комисията улики или доказателства, които да ѝ позволяват да приеме, че акцесорното споразумение не е сключено при нормални пазарни условия, страните по споразуменията могат да представят своите версии на фактите, като подкрепят твърденията си с доказателствата, които могат да представят и които позволяват да се приеме, че наличието на търговското споразумение, макар да е свързано със споразумението за доброволно уреждане на спор, е оправдано по други причини, различни от изключването на конкурент чрез обратно плащане. Страните по споразуменията съответно могат да твърдят, че акцесорното споразумение е сключено при пазарни условия, като посочат подходящи доказателства, свързани например с начините на промишлена и търговска употреба в сектора или с особените обстоятелства в конкретния случай.

145 С оглед на всички доказателства, с които разполага, и евентуално липсата на обяснение или липсата на правдоподобно такова, дадено от страните по споразуменията, след като извърши цялостна преценка, Комисията може да има основание да констатира, че акцесорното споразумение не е сключено при нормални пазарни условия, тоест че платената сума от дружеството за оригинални лекарствени продукти превишава стойността на вещта, обект на сделката (или че стойността на вещта, прехвърлена на дружеството за генерични лекарствени продукти, превишава платената от него сума). Комисията съответно може да заключи, че е налице обратно плащане.

146 Ако впрочем с обратното плащане не се цели да се компенсират разходите, свързани с доброволното уреждане на спора, то представлява стимулираща облага (вж. т. 116 по-горе). Такова е плащането, произтичащо от акцесорно споразумение, с което не се цели доброволно уреждане на спор, а осъществяване на търговска сделка (вж. т. 138 по-горе).

147 Страните по споразуменията същевременно могат да се позоват и на незначителността на съответната облага, чийто размер евентуално е недостатъчен, за да бъде разглеждана като значителен стимул за приемането на ограничаващите конкуренцията клаузи, предвидени в споразумението за уреждане на спор.

148 Сега към конкретните обстоятелства в настоящия спор трябва да се приложат принципите, изложени в горните точки.

149 В разглеждания случай е безспорно, че Biogaran е платило сумата от 2,5 милиона британски лири на Niche. Плащането е извършено въз основа на споразумението Biogaran, по силата на което Niche се задължава да прехвърли на Biogaran продуктовите документации и едно РТ за продукти без връзка с периндоприла.

150 Макар от формална гледна точка споразумението Biogaran и споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор да са отделни правни актове, уреждани от различни закони и независещи от едни и същи юрисдикции, наличието на връзка между тези две споразумения се установява чрез редица обстоятелства.

151 Комисията правилно посочва в съображение 1351 от обжалваното решение, че хронологията на споразумения е едно от обстоятелствата, позволяващи да се установи наличието на такава връзка между тях. Тези споразумения всъщност са сключени в един и същ ден. Освен това определените в двете споразумения дати на плащанията са едни и същи, а именно до 14 февруари 2005 г. и 5 октомври 2005 г., като по-късни са единствено плащанията за снабдяването с лекарствени продукти, предвидено със споразумението Biogaran.

152 Комисията отново посочва правилно, че споразумението Biogaran е договаряно едновременно със споразумението за доброволно уреждане на спор, като се позовава по-специално на изявлението на Niche от 15 юни 2011 г. Макар впоследствие Niche да нюансира това изявление — в края на административното производство, като представя няколко документа, от които са видни обсъждания по лицензията почти две години, преди да започнат обсъжданията за доброволното уреждане на спора — тази позиция на Niche в момент, в който това дружество е знаело за отправените срещу него твърдения за нарушения, няма същата доказателствена стойност като предходните му изявления.

153 По-нататък, макар Комисията да не отрича, че Biogaran и Niche действително са били в контакт по повод продукт А още преди разногласията между Servier и Niche да започнат, нищо в материалите по делото не позволява да се подкрепи твърдението на жалбоподателя, че тези разногласия са довели до блокиране на преговорите между Niche и Biogaran. В това отношение от електронно съобщение от 4 февруари 2005 г. е видно, че преговорите за сключване на споразумението Biogaran към тази дата са били доста напреднали, докато съдебният спор между Niche и Servier все още е бил в ход и е решен едва на 8 февруари 2005 г. Едновременното провеждане на преговорите е силна улика за наличието на връзка между двете споразумения.

154 Освен това, макар двете споразумения да не са подписани от едни и същи лица и да са сключени съответно в Париж, що се отнася до от споразумението Biogaran, и в Лондон, що се отнася до споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор, преговарящите по тях отчасти са едни и същи лица. От една страна, г-н М., който е един от директорите на Niche, участва в преговорите по двете споразумения. От друга страна, от електронното съобщение от

4 февруари 2005 г., изпратено от адвоката на Biogaran на директора на Niche, е видно, че лицето, което е преговаряло по споразумението с Niche от името на Biogaran, освен това е лицето, подписало официалното предупредително писмо, изпратено от Servier на Matrix на 7 февруари 2005 г. в навечерието на сключването на споразумението между Servier и Matrix за доброволно уреждане на спор. Както отбелязва Комисията, това лице вероятно е знаело за доброволното уреждане на спора с Niche, като се имат предвид съществуващите връзки между споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор и споразумението Matrix. Същото електронно съобщение е изпратено в копие на правния директор на групата Servier, макар да се отнася за договор, засягащ Biogaran.

155 Накрая, Комисията правилно твърди, че обстоятелството, че плащанията на Biogaran за снабдяването с лекарствени продукти, а не за прехвърлянето на продуктови документации, което прехвърляне е било смисълът на споразумението Biogaran, са последващи, потвърждава наличието на връзка между споразуменията. На практика прехвърлянето на документации е самата същност на лицензионното споразумение, а не доставката на продуктите от Niche. Така едновременността на плащанията на сумата от 2,5 милиона британски лири като насрещна престация за продуктовите документации и на сумата от 11,8 милиона британски лири, предвидена в споразумението за доброволно уреждане на спор, потвърждава наличието на връзка между двете споразумения.

156 От горния анализ (т. 150—155 по-горе) следва, че споразумението Biogaran е акцесорно споразумение, обвързано със споразумението за доброволно уреждане на спор. Свързването на това споразумение, чрез което се реализира прехвърляне на средства в полза на Niche, със споразумението за доброволно уреждане на спора между Servier и Niche — макар акцесорното споразумение да изглежда като обичайно търговско споразумение, с което не се цели доброволно уреждане на спор — е сериозна улика, че въпросното прехвърляне на средства не е само насрещна престация за вещта, обект на сделката по акцесорното споразумение, но включва и обратно плащане (по смисъла на този израз в контекста на акцесорните споразумения).

157 Комисията освен това отчита няколко съвпадащи улики, подкрепящи констатацията за наличие на обратно плащане.

158 Най-напред, за да обоснове констатацията си, че получените от Biogaran насрещни престации не могат да се оценят за сумата 2,5 милиона британски лири, Комисията правилно посочва, че тази сума е много по-голяма от сумата, платена от Biogaran на друго дружество за генерични лекарствени продукти, а именно дружеството A., за да придобие няколко документации за продукт A под формата на таблетки с различни дози. Всъщност Biogaran плаща на дружеството A. общо 330 000 EUR по двете споразумения за продукт A, тоест сума, която е значително по-малка от сумата от 2,5 милиона британски лири, макар последната да се отнася и за продукт Б и продукт В.

159 По-нататък, Комисията отново правилно уточнява, че липсата на клауза в споразумението Biogaran — за разлика от споразумението с дружеството A. — позволяваща на Biogaran да иска връщане на платените на Niche суми при неполучаване на РТ, е улика, че споразумението не е предназначено да стимулира Biogaran да поиска издаването на тези РТ и по естеството си това не е било обичайно търговско споразумение.

160 Накрая, Комисията основателно отбелязва, че Niche многократно посочва в хода на административното производство, че споразумението Biogaran му е било предложено от Servier, за да може Niche да получи пълната компенсация, договорена в замяна на сключването със Servier на споразумението за цялостно доброволно уреждане на спор. От проект на споразумение между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор — приложен към писмената защита и съдържащ списъка с плащанията, които трябва да се извършат — също така е видно, че в полза на Niche е обмисляно да са платят 2,5 милиона британски лири във

връзка с рамиприла, а именно един от продуктите, за които се отнася споразумението Biogaran. Както Комисията правилно отбелязва, освен това от вече отбелязаното (вж. по-специално т. 154 по-горе) електронно съобщение от 4 февруари 2005 г. е видно, че страните по споразумението Biogaran са се договорили за плащането на 2,5 милиона британски лири още преди насрещната престация за Biogaran в този размер да е договаряна и определена от съдоговорителите. Самото Niche впрочем подчертава в хода на административното производство, преди да преразгледа това си изявление, че споразумението Biogaran не е обичайна търговска практика и че размерът на платената сума е елемент от доброволното уреждане на спора (съображение 562 от обжалваното решение).

161 Жалбоподателят впрочем не представя никакви конкретни доказателства, позволяващи да се установи, че придобиването, за сумата от 2,5 милиона британски лири, на продуктовите документации на Niche може разумно да се счита за рентабилна инвестиция (в продължение на започната в т. 143 по-горе аналогия с понятието „частен инвеститор в пазарна икономика“ вж. т. 84 от решение от 12 декември 2000 г., Alitalia/Комисия, T-296/97, EU:T:2000:289, където се посочва, че поведението на частен инвеститор в пазарна икономика се ръководи от перспективи за рентабилност) или поне че може да осигури на приобретателя на тези продуктови документации доходи, с които може да се компенсира високата им придобивна стойност.

162 Освен това нищо в материалите по делото не позволява да се обясни по какъв начин документациите на Niche са можели да осигурят на своя приобретател печалби, с които може да се компенсира такава придобивна стойност. В това отношение трябва да се подчертае, че общият оборот, реализиран от Biogaran вследствие на споразумението, е едва между 100 000 EUR и 200 000 EUR.

163 В допълнение може да се отбележи, че нищо в материалите по делото не показва, че преди да сключи споразумението Biogaran, жалбоподателят е изискал от Niche да му предаде всички необходими данни, за да се увери, че исканата цена за въпросните продуктови документации не е прекомерна предвид предвидимата доходност от тях.

164 От гореизложеното следва, че предвид всички обсъдени пред Общия съд данни Комисията надлежно е доказала наличието на обратно плащане, което не е било свързано с доброволното уреждане на съответния спор (вж. т. 146 по-горе). Следователно тя правилно заключава, че плащането в полза на Niche в рамките на споразумението Biogaran на сума от 2,5 милиона британски лири представлява допълнителна стимулираща облага, а не сделка при нормални пазарни условия.

165 Накрая, предвид изложените съображения в предходните точки трябва да се отбележи, че незначителността на въпросната облага — чийто размер евентуално е недостатъчен, за да бъде разглеждана като значителен стимул за приемането на ограничаващите конкуренцията клаузи, предвидени в споразумението за уреждане на спор (вж. т. 147 по-горе) — не е доказана.

166 Това заключение не може да се оспори с останалите доводи на жалбоподателя.

167 Първо, в отговора на изложението на фактите Biogaran твърди, че „невъзстановяването обратно на преведените от [него] суми […], ако PT не бъдат получени, е целено умишлено от Niche, за да [направи Biogaran] необходимото за получаването на такива PT, така че да се реализира изгоден за Niche оборот“.

168 Този довод, който Biogaran отново излага в жалбата, обаче не може да се приеме. Всъщност структурата на това споразумение не дава гаранция, че Biogaran е щяло да поиска PT и да се снабдява от Niche, тъй като плащането е трябвало да се извърши в полза на Niche, преди да се разбере дали Biogaran ще получи PT. Комисията правилно подчертава, че договорните

задължения на Biogaran не включват задължението да се иска издаване на РТ въз основа на прехвърлените документации (членове 2.2 и 3 от споразумението Biogaran). Освен това, дори Biogaran да не бе получило РТ в срок от 18 месеца, считано от момента на влизане в сила на споразумението, действието на последното е трябвало да бъде автоматично прекратено и никоя от страните не е имала право на обезщетение. Biogaran освен това не е било обвързано с никакви изключителни права, поради което е можело да иска издаването на РТ въз основа на други документации, различни от прехвърлените от Niche.

169 Макар в отговора си на изложението на фактите Biogaran да отбелязва други сключени от него споразумения, които не съдържат клауза за възстановяване на суми, в тези споразумения се предвиждат плащания на няколко вноски и плащанията са в значително по-малък размер от еднократното плащане на 2,5 милиона британски лири, разглеждано в настоящото дело.

170 Второ, жалбоподателят твърди, че със споразумението Biogaran се е целяло да му се гарантира втори източник за снабдяване с продукт А.

171 Този довод не може да се приеме.

172 Жалбоподателят всъщност вече е сключил споразумение за снабдяване с продукт А с дружеството А. през декември 2004 г., преди разглежданото споразумение. Също така след извършен одит през март 2005 г. на документацията на Niche за продукт А под формата на таблетки 10 mg, чиято форма и дозиране не са били обхванати от споразумението с дружеството А., Biogaran констатира, че аналитичната част на документацията е твърде слаба. Следователно Комисията правилно твърди, че предвид тези обстоятелства е изненадващо, че Biogaran е приело да заплати значително по-голяма сума за тази документация, отколкото за документацията на дружеството А. Макар Biogaran да уточнява, че с продукт А е реализирало оборот за над 79 милиона евро от 2007 г. нататък, от съображение 569 от обжалваното решение, което Biogaran не оспорва, е видно, че общият оборот, реализиран от Biogaran със споразумението Biogaran, остава под 200 000 EUR.

173 Трето, що се отнася до документацията за продукт Б, Biogaran не оспорва че то самото и Bioglan (впоследствие Niche) през 2001 г. са сключили търговско споразумение за молекулата на продукт Б 5 и 10 mg, в което, за разлика от споразумението Biogaran, се е предвиждало плащане, подлежащо на възстановяване при неполучаване на РТ. Трябва да се отбележи, че непредвиждането в споразумението Biogaran на такава гаранция за възстановяване на суми, както е било предвидено в предходното споразумение между Bioglan и Biogaran, потвърждава, че прехвърлянето на документацията за продукт Б не е сделка, извършена при нормални пазарни условия.

174 Четвърто, що се отнася до документацията за продукт В, Biogaran признава, че продуктовата документация на Niche не е използвана и че Biogaran е продължило деловите си отношения с дружеството Disphar. Също така тази документация е прехвърлена едва през януари 2007 г., въпреки че споразумението Biogaran вече е било прекратено поради неполучаване на РТ, и след като Niche получава цялото плащане, неподлежащо на възстановяване. Комисията правилно твърди, че не е правдоподобно Biogaran да е платило толкова голяма сума, макар да е имало договор за снабдяване от няколко години с Disphar, и че единствено несигурността за подновяването на споразумението Disphar не оправдава такава сделка.

175 В допълнение, дори да се допусне, че Biogaran е преследвало и други легитимни цели с придобиването на продуктови документации от Niche, трябва да се припомни, че само по себе си преследването със споразумение също и на легитимни цели не е достатъчно, за да не бъде квалифицирано като ограничаване на конкуренция с оглед на целта (вж. в този смисъл решения от 8 ноември 1983 г., IAZ International Belgium и др./Комисия, 96/82—102/82, 104/82, 105/82,

108/82 и 110/82, EU:C:1983:310, т. 25, от 6 април 2006 г., General Motors/Комисия, C-551/03 P, EU:C:2006:229, т. 64, и от 20 ноември 2008 г., Beef Industry Development Society и Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, т. 21).

176 Накрая, жалбоподателя твърди, че Комисията не е доказала наличието на антиконкурентни намерения у Biogaran.

177 В това отношение, видно от съображение 577 от обжалваното решение, което на практика не се оспорва от Biogaran, плащанията, предвидени в сключените от Servier с Niche и Matrix споразумения за доброволно уреждане на спорове, са били договорени и разделени поравно между Niche и Matrix, въпреки че Matrix е искало да получи повече от Niche. Комисията правилно твърди, че споразумението Biogaran е позволявало под прикритието на привидно обичайна сделка да се увеличи сумата, платена от групата Servier на Niche, като същевременно Matrix се държи настрана. Niche впрочем потвърждава, че сумата от 2,5 милиона британски лири е била част от „total overall compensation“ от 15,7 милиона британски лири, договорена между Niche и Servier (съображение 560 от обжалваното решение). Макар Комисията да не представя допълнителни доказателства за причините, накарали Servier да използва Biogaran, за да стимулира Niche, събраните от нея данни формират съвкупност от улики, доказваща наличието на неделима връзка между плащането на 2,5 милиона британски лири и основното плащане, направено от Servier в полза на Niche в рамките на споразумение за доброволно уреждане на спор.

178 Във всички случаи трябва да се отбележи, че намерението на страните не представлява необходим елемент за установяване на ограничителния характер на даден вид съгласуване между предприятия (решение от 19 март 2015 г., Dole Food и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, C-286/13 P, EU:C:2015:184, т. 118).

179 Видно от гореизложеното Комисията основателно е могла да заключи, че плащането в полза на Niche в рамките на споразумението Biogaran на сума в размер на 2,5 милиона британски лири представлява допълнителна стимулираща облага.

180 Трябва да се добави, че допълнителният стимул има достатъчно решаваща роля, тъй като е предопределил решението на Niche да не навлиза на пазара на периндоприл. В съображение 577 от обжалваното решение Комисията всъщност посочва, без това на практика да се оспорва, че сумите, които са предмет на споразуменията за доброволно уреждане на спорове, сключени от Servier съответно с Niche и Matrix, първоначално са били разделени поравно, но че плащането на Biogaran в полза на Niche в крайна сметка позволява сумата, платена от групата Servier в полза на това дружество, да бъде увеличена, без Matrix да си даде сметка за това. В допълнение, самото Niche потвърждава, че допълнителното плащане е било част от „total overall compensation“, договорена от него със Servier. С оглед на тези обстоятелства се налага изводът, че без споразумението Biogaran Niche най-вероятно е нямало да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор. Следователно именно съвместните действия на Servier и дъщерното му дружество са позволили да се стигне до ограничаване на конкуренцията.

181 Сама по себе си тази констатация позволява да се заключи, че е налице ограничаване на конкуренцията с оглед на целта, в което Biogaran е участвало пряко. Обстоятелството, че Biogaran не е било конкурент на Niche към момента на настъпване на фактите — дори да се приеме, че е доказано — е ирелевантно за този извод. Според Съда дружество може да участва в картел без непременно да извършва дейност на пазара, засегнат от ограничаването на конкуренцията (вж. в този смисъл решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 34).

182 Твърдението на жалбоподателя, че споразумението Biogaran не съдържа антиконкурентна клауза, е неотносимо с оглед на предходния анализ. Тази констатация всъщност не води до заличаване на истинския ограничителен характер на споразумението, тъй като смисълът на това споразумение е то да служи за допълнение към споразумението за доброволно уреждане на спор, съдържащо такива клаузи.

183 Накрая, с неотчитането от Комисията на плащането на 2,5 милиона британски лири при изчисляването на размера на глобата, наложена на Niche, не може да се докаже, че споразумението Biogaran не представлява прехвърляне на допълнителни средства, предназначени да стимулират Niche да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор. Всъщност в отговор на въпрос на Общия съд Комисията уточнява, че отчитането на тази сума не е било необходимо, за да се гарантира възпиращият ефект на глобата, наложена на Niche, като по-специално се има предвид скромната големина и положението на Niche. Дори да се допусне, че неотчитането на тази сума при изчисляването на размера на глобата на Niche се дължи просто на пропуск от страна на Комисията, той във всички случаи е ирелевантен за надлежно извършената констатация в това решение, че споразумението Biogaran подсилва ограничаването на конкуренцията, произтичащо от споразумението за доброволно уреждане на спор.

184 Въз основа на гореизложеното настоящото основание трябва да се отхвърли.

Б. По основанието, изведено от допуснати грешки при прилагане на правото, тъй като в обжалваното решение не било доказано участието на Biogaran в каквото и да било нарушение на правилата за конкуренция

1. Доводи на страните

а) По противоправността на споразумението Biogaran

185 Жалбоподателят твърди, че както и самата Комисия признава, споразумението Biogaran само по себе си не е противоправно. Всъщност клаузите от това споразумение изобщо не били критикувани в обжалваното решение, в което впрочем им били отделени едва шест страници. Biogaran съответно било санкционирано за споразумение, в което няма никакво ограничаване на конкуренция, така че самото му сключване от Biogaran не можело да бъде санкционирано въз основа на член 101 ДФЕС. Отговорността на Biogaran била строго обвързана с твърдения незаконосъобразен характер на споразумението за доброволно уреждане на спор, което не е сключвано от него, като дори в съображение 1351 от обжалваното решение се признавало, че „споразумението за доброволно уреждане на спор и споразумението Biogaran са отделни правни актове“.

186 Жалбоподателят се позовава на заключението на генералния адвокат Wahl по дело AC-Treuhand/Комисия (C-194/14 P, EU:C:2015:350) и твърди, че за да участва в картелно споразумение с ограничаващи конкуренцията цел или последици, съответното предприятие трябва да може да оказва конкурентен натиск върху другите участници в картела, а това не било така в разглежданията случай, тъй като Biogaran не било конкурент на Niche към момента на настъпване на фактите.

187 Според Комисията споразумението Biogaran не може да се разглежда независимо от споразумението за доброволно уреждане на спор, от което то е неделимо. В съображения 1351 и 3011 от обжалваното решение тя вече показала, че това споразумение е послужило като

способ, за да се преведе на Niche допълнителна сума в размер на 2,5 милиона британски лири като насрещна престация за ангажиментите, поети от Niche в споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор.

188 Това плащане, предвидено в споразумението Biogaran, означавало пряко участие на Biogaran в картела, макар клаузите от същото споразумение да не се поставят под въпрос. Комисията добавя, че тази сума е допълнителен стимул, предложен на Niche, за да бъде убедено да се присъедини към доброволното уреждане на спора. Плащането на тази сума в рамките на лицензионно споразумение не го лишавало от характера му на допълнение към плащането в размер на 11,8 милиона британски лири, извършено в рамките на споразумението за доброволно уреждане на спор. Освен това обстоятелството, че споразумението Biogaran се отнася за молекули, различни от тези, за които се отнася споразумението за доброволно уреждане на спор, и че от него може да е имало някаква оперативна полза, което изобщо не било доказано, не означавало, че плащането не е пряк стимул.

б) По възлагането на дъщерното дружество на отговорността за актовете на дружеството майка

189 Жалбоподателят твърди, че с обжалваното решение му се възлага отговорността за твърдяно нарушение, свързано със сключването от неговото дружество майка на споразумение, по което той не е страна и чието съдържание не познава. Този подход противоречал на принципа на лична отговорност, който съгласно съдебната практика трябвало да се тълкува стриктно. Жалбоподателят всъщност твърди, че тъй като има собствена правосубектност, не може да носи отговорност за нарушението, което Servier било извършило, освен ако не се докаже, че е един от създателите на претендирания картел или че се ползва от него.

190 Жалбоподателят подчертава, че в отговорите си на изложението на възраженията е посочил, че е действал самостоятелно на пазара, посредством ръководители, помещения, марки, дейности и активи, различни от тези на Servier, действащо като лаборатория за оригинални лекарствени продукти, докато Biogaran, напротив, било дружество за генерични лекарствени продукти. Жалбоподателят подчертава, че тъй като не е нито дружество майка, нито акционер на Niche или Servier, съответно не е имал никакви права или способи за контрол върху политиката или търговската стратегия на страните по споразумението за доброволно уреждане на спор, което, както се твърди, противоречи на член 101 ДФЕС.

191 В това отношение жалбоподателят упреква Комисията, че в противоречие с принципа на законосъобразност е въвела презумпция за отговорност на дъщерното дружество за актовете на дружеството майка, нарушавайки по този начин принципа на индивидуализиране на наказанията, гарантиран с член 6, параграф 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и с член 48 от Хартата на основните права.

192 В отговор Комисията посочва, че в обжалваното решение не е възнамерявала да възлага на дъщерното дружество отговорността за актовете на дружеството майка. Тя твърди, че от Biogaran се търси отговорност за прякото му участие в нарушението, извършено от Servier. Именно съвместните действия на Servier (страна по споразумението за доброволно уреждане на спор) и на дъщерното му дружество (страна по споразумението Biogaran) позволили да се блокира навлизането на пазара на генеричните продукти на Niche, от което се ползвала цялата група Servier.

193 Комисията подчертава, че не е твърдяла, че Biogaran е отговорно поради липсата на контрол или надзор. Тя счела Biogaran за отговорно поради прякото му участие в нарушението и взела предвид принадлежността към групата Servier, за да привлече неговото дружество майка за солидарно отговорно.

194 Комисията твърди, че отговорност за поведението на дъщерно дружество може да се търси от дружеството майка по-специално когато, макар да има отделна правосубектност, това дъщерно дружество не определя самостоятелно поведението си на пазара, а по същество прилага указания, които му се дават от дружеството майка. Комисията добавя, че когато дружество майка притежава изцяло капитала на дъщерното си дружество, извършило нарушение на конкурентното право, съществува оборима презумпция, че дружеството майка ефективно упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното си дружество. Според Комисията в такъв контекст дружеството майка и дъщерното дружество трябва да носят солидарна отговорност за заплащането на съответната глоба за това нарушение.

195 Комисията добавя, че макар споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор и споразумението Biogaran да са отделни актове, те същевременно са неделими, тъй като и с едното, и с другото се цели извършването в един и същ ден на значително плащане в полза на Niche като насрещна престация за ангажименти да не навлиза на пазара на периндоприл (съображения 1351 и 3011 от обжалваното решение). Двата субекта преследвали една и съща цел, поведението им било единно и действали като един-единствен стопански субект, не само на пазара, на и за целите на нарушението.

196 Според Комисията контекстът на споразумението Biogaran е позволил да се установи, че Biogaran не е можело да не знае, че плащането се вписва в рамките на споразумението за доброволно уреждане на спор, чиято цел е елиминирането на Niche от пазара на периндоприл. Споразумението Biogaran било съставна част от общия план на единния стопански субект и невъзпроизвеждането в споразумението Biogaran на клаузите за непредлагане на пазара и за неоспорване от споразумение за доброволно уреждане на спор не лишавало споразумението Biogaran от истинското му естество, а именно да бъде допълнителен стимул, предназначен Niche да бъде изключено от пазара на периндоприл.

в) По въпроса дали Biogaran е знаело за противоправните деяния на Servier

197 Жалбоподателят подчертава, че към момента на настъпване на фактите не е познавал съдържанието на споразумението за доброволно уреждане на спор и съответно не е можел да предвиди, че тази сделка е с антиконкурентен характер.

198 Жалбоподателят се позовава на съдебната практика и счита, че „за да може дадено предприятие да носи отговорност за ед[инно] продълж[е]но нарушение, се изисква неговото (доказано или презумирано) знание за противоправните де[ян]ия на другите участници в нарушението“. Комисията неправилно се отклонила от възприетия в съдебната практика стандарт за доказване, приемайки в обжалваното решение за „ненужно да се доказва, че Biogaran е знаело за антиконкурентния характер на споразумението за доброволно уреждане на спор“.

199 Жалбоподателят освен това счита, че съгласно съдебната практика наличието на обективна връзка между нарушението и споразумението не е достатъчно, за да може Комисията да вмени отговорността за нарушението на Biogaran. Комисията трябвало да докаже, че предприятието е било наясно с извършването на нарушението или че е можело разумно да го предвиди. Комисията изопачила фактите и пренебрегнала посочената по-горе съдебна практика, приемайки, че „Biogaran е можело да разбира, че споразумението Biogaran е обвързано със споразумението за доброволно уреждане на спор“.

200 Според жалбоподателя, дори да се допусне, че Комисията може да докаже обвързаността на споразуменията и невъзможността Biogaran да не знае за тази връзка, това не означава, че жалбоподателят е познавал или че е можел разумно да предвиди какво е съдържанието на споразумението за доброволно уреждане на спор. В това отношение в обжалваното решение не било доказано, че Biogaran е знаело за твърдяната антиконкурентна цел на споразумението за доброволно уреждане на спор и за съществените характеристики на това споразумение, което знание не можело да се презумира.

201 Жалбоподателят подчертава, че не е можел да знае за твърдяната противоправност на споразумението за доброволно уреждане на спор, тъй като към момента на настъпване на фактите (2005 г.) не е имало прецедент, от който да следва, че такова споразумение за доброволно уреждане на спор е противоправно. Жалбоподателят се позовава на становището на Sir F. Jacobs и твърди, че към момента на настъпване на фактите никой не е можел да си представи схемата за анализ, представена от Комисията в изложението на възраженията.

202 Накрая, според жалбоподателя някои доводи — които Комисията изложила на етапа на писмената защита в подкрепа на твърдението, че Biogaran не е можело да не знае за „фактическото поведение“ на Servier — са недопустими.

203 Комисията твърди, че Biogaran е можело разумно да предвиди фактическото поведение, което други участници в съглашателската практика са възнамерявали да възприемат, и че е било готово да поеме риска. Комисията всъщност счита, че съзнаването или знанието на страна по картелното споразумение относно участието в нарушението на член 101 ДФЕС не може да се тълкува по един и същ начин, когато партньорът ѝ по сделката за отстраняване е нейното дружество майка. Всъщност в тази хипотеза дъщерното дружество не можело да действа в рамка, различна от очертаната от дружеството майка, а именно, в разглеждания случай, прилагането на мащабна стратегия, насочена срещу производителите на генерични лекарствени продукти. В този контекст Biogaran съответно разумно могло да предвиди, че с плащане в полза на производител на генерични продукти, който е на път да навлезе на пазара, може да се цели само отстраняване на този производител от пазара. Единственото правдоподобно обяснение за плащането съответно е могло да бъде само желанието на Niche да се осигури допълнителен стимул, за да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор.

204 Комисията също така твърди, че съзнаването на противоправността на сделката е още по-сигурно, като се има предвид, че юристите на Servier са били привлечени към подготовката на споразумението Biogaran или са били негови адресати. Освен това очернящите обвинения, отправени от Sandoz AG срещу Biogaran през 2008 г., свидетелствали за участието на последното дружество в антиконкурентната стратегия на Servier. Също така играната от Biogaran роля на посредник през 2006 г. при прилагането на евентуално антиконкурентно споразумение за доброволно уреждане на спор между Servier и Lupin подкрепяло твърдението на Комисията, че Biogaran е съзнавало какво е фактическото поведение на Servier.

205 Накрая, Комисията отбелязва преговорите между Niche и Matrix относно сумите, които са им били изплатени от Servier като насрещна престация по споразумението за доброволно уреждане на спор, в подкрепа на твърдението си, че Biogaran не е можело да не знае каква е целта, преследвана едновременно със споразумението за доброволно уреждане на спор и споразумението Biogaran. Niche всъщност потвърдило, че плащането е част от „total overall compensation“ от 15,7 милиона британски лири, договорена между Niche и Servier.

2. Съображения на Общия съд

206 Трябва да се припомни кои са решаващите доводи, възприети от Комисията в обжалваното решение, за да стигне до заключението, от една страна, че споразумението Biogaran е допълнителен стимул с цел Niche да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор, което може да се квалифицира като ограничаване на конкуренцията с оглед на целта (съображения 1369 и 3011 от обжалваното решение), и от друга страна, че Biogaran може да носи съвместна и солидарна отговорност заедно със Servier за целия период на това нарушение (съображения 3006, 3012 и 3145 от обжалваното решение).

207 Според Комисията сумата, платена от Biogaran на Niche като насрещна престация за покупката на продуктови документации, представлява предложен на Niche допълнителен стимул, допринасящ за изключването на Niche от пазара на периндоприл. Според Комисията поемането от Niche на ангажимента да не навлиза на пазара на периндоприл е станало възможно поради наличието на стимул под формата, от една страна, на плащане от Servier в рамките на споразумението с Niche за доброволно уреждане на спор, и от друга страна, на допълнително плащане, извършено пряко от Biogaran, дъщерно дружество на Servier, в рамките на споразумението Biogaran.

208 Жалбоподателят оспорва тези преценки. Според него Комисията не се е съобразила с принципа на лична отговорност, тъй като го държи отговорен за споразумение, сключено от неговото дружество майка. Жалбоподателят твърди, че със споразумението Biogaran не се нарушава член 101 ДФЕС и че не е знаел нито за машинациите на своето дружество майка, нито за противоправността на споразумението за доброволно уреждане на спор, сключено между неговото дружество майка и Niche.

209 Най-напред, трябва да се подчертае, че противно на твърденията на жалбоподателя, в обжалваното решение Комисията не възлага на Biogaran отговорността за актовете, за които се упреква неговото дружество майка. В съображение 1349 от обжалваното решение Комисията приема, че Servier е предоставило на Niche допълнителен стимул чрез споразумението Biogaran. В съображение 3011 от посоченото решение Комисията уточнява, че макар да е ненужно да доказва, че Biogaran е знаело за антиконкурентното естество на споразумението за доброволно уреждане на спор, няколко обстоятелства показват, че Biogaran е можело да разбира, че споразумението Biogaran е обвързано с доброволното уреждане на спора, и че чрез това споразумение Biogaran пряко е участвало в нарушението. Както Комисията посочва в писмената си защита, тя изобщо не е имала намерение да възлага на Biogaran отговорността за актовете, за които се упреква неговото дружество майка.

210 В съображение 3007 от обжалваното решение Комисията всъщност посочва, че Servier притежава изцяло капитала на дъщерното си дружество към момента на сключването на споразумението и съответно е формирало едно-единствено предприятие с дъщерното си дружество. Комисията също така счита Biogaran за солидарно отговорно, тъй като споразумението Biogaran и споразумението за доброволно уреждане на спор са „сключени между едни и същи предприятия“, а именно групата Servier, от една страна, и Niche/Unichem, от друга (съображение 1351 и бележка под линия 1898 от обжалваното решение).

211 В това отношение Общият съд констатира, че до момента съдилищата на Съюза не са се произнасяли по въпроса при какви условия Комисията може да счита за солидарно отговорно дъщерно дружество, ако, както в разглеждания случай, то е взело пряко участие в противоправното деяние на своето дружество майка.

212 Според постоянната съдебна практика понятието за предприятие обозначава всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от неговия правен статут и начин на финансиране. В това отношение Съдът е уточнил, от една страна, че понятието за предприятие, поставено в

този контекст, трябва да бъде схващано като обозначаващо една икономическа единица, макар и от юридическа гледна точка тази икономическа единица да е съставена от няколко физически или юридически лица, и от друга страна, че когато подобен стопански субект нарушава правилата на конкуренцията, съгласно принципа на лична отговорност същият следва да отговаря за това нарушение (вж. решение от 20 януари 2011 г., General Química и др./Комисия, C-90/09 P, EU:C:2011:21, т. 34—36 и цитираната съдебна практика).

213 В особения случай, когато дружество майка притежава изцяло капитала на своето дъщерно дружество, извършило нарушение на конкурентното право, съществува оборима презумпция, че дружеството майка ефективно упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното си дружество (решение от 10 септември 2009 г., Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, EU:C:2009:536, т. 60). Достатъчно е съответно Комисията да докаже, че целият капитал на дъщерно дружество е притежаван от неговото дружество майка, за да се презумира, че последното упражнява решаващо влияние върху търговската политика на това дъщерно дружество (решение от 29 март 2011 г., ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др., C-201/09 P и C-216/09 P, EU:C:2011:190, т. 98).

214 Такъв е разглежданият случай. Biogaran е дъщерно дружество, чийто капитал се притежава изцяло от Servier към момента на сключване на споразумението Biogaran, и презумпцията, произтичаща от тази констатация, не е оборена (вж. в този смисъл решение от 10 септември 2009 г., Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, EU:C:2009:536, т. 60—65). Всъщност трябва да се подчертае, че Biogaran не е доказало, че е определяло търговската си политика самостоятелно спрямо Servier. Обсъдените по-горе доказателства за наличието на неделима връзка между двете споразумения потвърждават решаващото влияние на Servier върху поведението на Biogaran и ефективното използване на тази власт. За да илюстрира самостоятелността на Biogaran спрямо Servier, жалбоподателят твърди, че ръководителите на Biogaran никога не са заемали постове в Servier. С това обстоятелство обаче не може да се обори презумпцията за ефективно упражнявано от Servier решаващо влияние върху Biogaran (вж. в този смисъл решение от 16 септември 2013 г., Roca/Комисия, T-412/10, EU:T:2013:444, т. 76). Що се отнася до другите изтъкнати от жалбоподателя обстоятелства — а именно че извършвал дейност на пазара самостоятелно чрез помещения, марки и активи, различни от тези на Servier, при това в качеството на дружество за генерични лекарствени продукти — те показват само, че Biogaran е различно от Servier юридическо лице, но с тях не може да се обори презумпцията, че Servier упражнява решаващо влияние върху Biogaran.

215 Следователно към момента на сключване на споразумението Biogaran и споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор Biogaran е било дъщерното дружество на Servier и заедно със своето дружество майка е съставлявало едно и също предприятие по смисъла на конкурентното право.

216 Поради това въз основа на понятието „предприятие“ Комисията основателно е могла да приеме, че Servier и Biogaran са солидарно отговорни за поведението, за което са упрекнати, тъй като извършените от едното и другото актове съответно се считат за извършени от едно и също предприятие (вж. в този смисъл решения от 20 март 2002 г., HFB и др./Комисия, T-9/99, EU:T:2002:70, т. 524 и 525, и от 12 декември 2007 г., Akzo Nobel и др./Комисия, T-112/05, EU:T:2007:381, т. 62; вж. също в този смисъл и по аналогия решения от 6 март 1974 г., Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия, 6/73 и 7/73, EU:C:1974:18, т. 41, и от 16 ноември 2000 г., Metsä-Serla и др./Комисия, C-294/98 P, EU:C:2000:632, т. 26—28).

217 Обстоятелството, че в настоящия спор установеното от Комисията нарушение на член 101 ДФЕС се дължи отчасти на поведението на дружеството майка и отчасти на поведението на дъщерното дружество, при положение че в най-често разглежданите от съдилищата на Съюза

хипотези на солидарна отговорност между дружество майка и дъщерното му дружество нарушението се дължи единствено на поведението на дъщерното дружество, не може да постави под въпрос това заключение.

218 Всъщност, ако е възможно на дружество майка да се вмени отговорността за извършено от дъщерното му дружество нарушение и съответно тези две дружества да се окажат солидарно отговорни за нарушение, извършено от формираното от тях предприятие, без да се нарушава принципът на лична отговорност, това a fortiori важи и когато нарушението, извършено от формирания от дружество майка и дъщерното му дружество стопански субект, се дължи на взаимодействието в поведението на тези две дружества.

219 Както Комисията правилно отбелязва, обжалваното решение е можело да се адресира до Servier за нарушението, извършено от Biogaran, в качеството му на носител на обща отговорност, дори да няма никакво доказателство, че Servier е участвало в нарушението. На по-силно основание обжалваното решение е можело да се адресира до Servier в качеството му на дружество майка и до дъщерното му дружество, като солидарно отговорни, тъй като всяко от двете дружества е взело някакво пряко участие в нарушението.

220 Следователно Комисията правилно приема, че споразумението Biogaran и споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор са сключени между едни и същи предприятия, а именно групата Servier, от една страна, и дружеството Niche, от друга, и че отговорност за нарушението на член 101 ДФЕС трябва да носи групата Servier, което обосновава солидарната отговорност на Servier в качеството на дружество майка и на дъщерното му дружество Biogaran, чиито съответни машинации са способствали за извършването на нарушението. Това заключение се налага в още по-голяма степен, като се има предвид, че машинациите на двете дружества са тясно свързани поради доказаните от Комисията неделими връзки между споразумението Biogaran и споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор.

221 Biogaran напразно твърди, че не е трябвало да носи солидарна отговорност за нарушението, тъй като не е знаело за машинациите на своето дружество майка.

222 На първо място, в основата на това оплакване стои неправилното виждане, че на Biogaran е вменена отговорността за нарушение, извършено от неговото дружество майка. Всъщност, както току-що бе отбелязано, това виждане не се подкрепя нито от фактическа, нито от правна гледна точка.

223 На второ място, трябва да се припомни, че решаващото влияние, което дружество майка упражнява върху дъщерното си дружество, чийто капитал притежава изцяло, позволява да се презумира, че актовете на дъщерното дружество се извършват от името и за сметка на дружеството майка и съответно от предприятието, което те формират. След като, както следва от дадения отговор на предходното основание на жалбоподателя, Общият съд приема, че Biogaran не е преследвало реален търговски интерес, сключвайки споразумението Biogaran, нито че е привело в действие самостоятелна стратегия извън контрола на своето дружество майка, Комисията е можела да приеме, че споразумението Biogaran — в качеството на допълнителен стимул за Niche да приеме споразумението за доброволно уреждане на спор — е една от съставните части на нарушението, в която Biogaran е участвало пряко, без да е необходимо да доказва, че Biogaran е знаело за машинациите или за цялостен план на Servier или за характеристиките на нарушението.

224 Освен това жалбоподателят неправилно се позовава на решение от 2 октомври 2003 г., Aristrain/Комисия (C-196/99 P, EU:C:2003:529, т. 99). Всъщност това дело не се отнася за отношенията между дружество майка и дъщерното му дружество, чийто капитал притежава изцяло, а за притежаването на дружествения капитал на две отделни търговски дружества от

едно и също лице или едно и също семейство, което обстоятелство само по себе си е счетено за недостатъчно от съда на Съюза, за да се докаже, че тези две дружества формират една стопанска единица, в резултат на което съгласно конкурентното право на Съюза отговорност за машинациите на едното или другото да може да се търси от тази стопанска единица. Не са релевантни и позоваванията на решения от 8 юли 2008 г., AC-Treuhand/Комисия (T-99/04, EU:T:2008:256), от 30 ноември 2011 г., Quinn Barlo и др./Комисия (T-208/06, EU:T:2011:701), и от 10 октомври 2014 г., Soliver/Комисия (T-68/09, EU:T:2014:867), тъй като са извън контекста на отношенията дружество майка—дъщерно дружество и стопанска единица.

225 На трето място, ако, както твърди жалбоподателят, Комисията трябва да доказва, че дъщерното дружество знае за машинациите на дружеството майка, за да вмени отговорността за нарушението на групата, това би засегнало понятието за стопанска единица. Ще трябва за всяка част от нарушението в резултат на деяния на едното или другото от тези две дружества да се доказва, че дъщерното дружество е знаело за преследваните цели от дружеството майка, при положение че самото понятие „предприятие“ по смисъла на конкурентното право на Съюза предполага — чрез презумпцията за упражняване на решаващо влияние от дружеството майка върху дъщерното дружество, чийто капитал притежава изцяло — че дъщерното дружество действа в рамките на целите, преследвани от дружеството майка, под неговото ръководство и контрол. Съдът приема, че условието за възлагане на отговорност на всички съставни части на предприятието за различните противоправни деяния, формиращи картела като цяло, е изпълнено, щом като всяка съставна част на предприятието е допринесла за привеждането в действие на картела дори под формата на подчинени или допълнителни дейности или чрез бездействие (вж. в този смисъл решения от 26 януари 2017 г., Duravit и др./Комисия, C-609/13 P, EU:C:2017:46, т. 117—126, и от 8 юли 2008 г., AC-Treuhand/Комисия, T-99/04, EU:T:2008:256, т. 133).

226 Ако се приеме тезата на жалбоподателя, установяването на нарушенията на конкурентното право в групите от дружества ще се окаже по-трудно, при положение че с презумпцията за контрол от дружеството майка на дъщерното дружество, чийто капитал притежава изцяло, се цели недопускане отговорност за противоправните деяния да носят само пряко отговорните за тях дъщерни дружества и така за тази деяния се избегне санкционирането на цялата група. Достатъчно би било всъщност съответното дружество майка да раздели противоправните деяния между самото него и дъщерното му дружество и да твърди, че дъщерното дружество не е знаело за машинациите на дружеството майка, за да може отговорността за частта от нарушението в резултат на прякото участие на дъщерното дружество в нарушението да бъде вменена само на дъщерното дружество. Това би довело до по-малка ефективност на борбата срещу антиконкурентните практики, която не може да се оправдае със спазването на принципа на лична отговорност за нарушенията.

227 Видно от гореизложеното, твърдението на жалбоподателя, че в нарушение на принципа на лична отговорност Комисията неправилно му вменила отговорността за противоправни машинации на неговото дружество майка, не се подкрепя нито от фактическа, нито от правна гледна точка. Комисията не само не държи Biogaran отговорно за нарушението, за което се упреква неговото дружество майка, тъй като отговорността за нарушението се вменява само на групата Servier, но Комисията също така правилно приема, че е ненужно да доказва, че Biogaran е знаело за машинациите на своето дружество майка.

228 Противно на твърденията на жалбоподателя в съдебното заседание в подкрепа на изложеното по този повод основание, изведено от недостатъчно мотивиране и противоречие в мотивите, опорочаващи обжалваното решение, в последното такива пороци няма. От това решение, по-специално от съображения 1349, 3007 и 3011, всъщност ясно следва, че според Комисията субектът, отговорен за нарушението, е предприятието по смисъла на член 101 ДФЕС, формирано от Servier и дъщерното му дружество Biogaran, чийто капитал притежава изцяло, и че е ненужно да доказва, че Biogaran е знаело за антиконкурентното естество на доброволното

уреждане на спора, за да вмени отговорността за нарушението на „предприятието“. Макар наистина, както посочва Biogaran в съдебното заседание, в писмените си изявления Комисията да посочва, че е възможно знанието на Biogaran за машинациите на Servier да се презумира, и макар подобен анализ да е спорен, тъй като по принцип не може да се презумира, че дъщерното дружество знае за деянията на дружеството майка, в обжалваното решение няма такъв мотив, а само се приема презумпцията, че дъщерното дружество Biogaran, чийто капитал се притежава изцяло от Servier, действа под влиянието и контрола на Servier, и се констатира, че някои обстоятелства разкриват прякото участие на Biogaran в нарушение, извършено от съответния единен стопански субект.

229 За повече изчерпателност, ако се допусне, че Комисията е била длъжна да докаже, че Biogaran е знаело за машинациите на Servier и за противоправността на споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор, от материалите по делото следва, че Комисията надлежно е доказала тези обстоятелства.

230 Най-напред трябва да се припомни, че предприятието може да е участвало пряко само в част от антиконкурентните деяния, съставляващи единното продължено нарушение, но да е знаело за всички други предвиждани или вече извършени от останалите участници в картела противоправни деяния в изпълнение на същите цели или да е могло разумно да ги предвиди и да е било готово да понесе свързания с тях риск. В този случай Комисията също е в правото си да търси от това предприятие отговорност за всички антиконкурентни деяния, съставляващи това нарушение, и съответно за нарушението в неговата цялост (вж. решение от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 158 и цитираната съдебна практика; решение от 26 януари 2017 г., Duravit и др./Комисия, C-609/13 P, EU:C:2017:46, т. 119).

231 Напротив, ако предприятието е участвало пряко в едно или повече антиконкурентни деяния, съставляващи единно продължено нарушение, но не е доказано, че то е възнамерявало да допринесе със собственото си поведение за всички преследвани от останалите участници в картела общи цели и че е знаело за всички предвиждани или вече извършени от споменатите участници противоправни деяния в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск, Комисията е в правото си да търси от него отговорност само за деянията, в които пряко е участвало, както и за предвижданите или вече извършените от останалите участници деяния в изпълнение на същите като преследваните от това предприятие цели, за които деяния е доказано, че предприятието е знаело или е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (вж. решение от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 159 и цитираната съдебна практика; решение от 26 януари 2017 г., Duravit и др./Комисия, C-609/13 P, EU:C:2017:46, т. 120).

232 В разглеждания случай Комисията е установила, че Biogaran е знаело, че със споразумението Biogaran се цели да се подпомогне реализирането на целта за изключване на Niche от пазара. Със събраните от нея доказателства относно стимулиращия характер на споразумението Biogaran, които са посочени в съображение 1351 от обжалваното решение и които Biogaran не успява надлежно да оспори в рамките на основанието, изведено от изкривяването на фактите, Комисията — подчертавайки също така, че Biogaran в качеството си на дъщерно дружество, чийто капитал се притежава изцяло от Servier, не е можело да действа самостоятелно — е доказала, че споразумението Biogaran може да се разглежда единствено като допълнителен стимул за Niche, чието естество Biogaran не е можело да не знае.

233 Видно от анализа на основанието, изведено от изкривяването на фактите, Biogaran не дава никакво правдоподобно обяснение, оправдаващо сключването на това споразумение заедно със споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор. То също така не може

да твърди, че не е знаело за противоправността на тези споразумения. Всъщност целта Niche да бъде държано настрана от пазара, постигната срещу заплащане на значителни суми, е била с ограничаващ характер, очевиден за преговарящите по тези споразумения.

234 От гореизложеното следва, че настоящото основание трябва да се отхвърли, без да е необходимо да се разглеждат доводите, изложени от Комисията в писмената ѝ защита относно факти, настъпили след сключването на споразумението Biogaran.

B. По основанието, изведено от допусната от Комисията грешка при прилагане на правото, тъй като наложила глоба на Biogaran

1. Доводи на страните

a) По необичайността, непредвидимостта и сложността на случая

235 Жалбоподателят се позовава на принципа на законоустановеност на престъпленията и наказанията, съдържащ се в член 7 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и в член 49 от Хартата на основните права, и твърди, че Комисията може да налага санкции само за практики, определени като нарушение към момента на настъпване на фактите. Той също така добавя, че съгласно практиката на Комисията при вземане на решения глоба не може да се наложи, ако по естеството си установените нарушения са относително нови и ако към момента на настъпване на фактите не е имало прецедент, който ясно да показва противоправността на съответния вид поведение, или ако става въпрос за нов подход, що се отнася до заложените принципи.

236 Жалбоподателят освен това счита, че Комисията не може да наложи глоба за практики, чиято квалификация не е очевидна към момента на настъпване на фактите. В основата на обжалваното решение всъщност стояла необичайна и непредвидима критика на споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор. Жалбоподателят твърди, че към момента на настъпване на фактите не е имало прецедент, поради което Biogaran не можело да се усъмни, че такова споразумение за доброволно уреждане на спор ще се квалифицира като противоправно.

237 Комисията подчертава, че описанието на нарушенията, предвидени в член 101 ДФЕС, буквално предполага, че разглежданите практики, а именно изключването от пазара на конкурент срещу прехвърляне на средства, са антиконкурентни. Комисията препраща към релевантните части от обжалваното решение, за да отбележи, че към момента на сключване на споразуменията е било безспорно, че практиките, целящи изключване на конкурентите от пазара, вероятно ще бъдат разглеждани като антиконкурентни (съображение 3092 от обжалваното решение).

238 Комисията твърди, че обсъжданията, проведени вътре в предприятието Servier към момента на настъпване на фактите относно съвместимостта на доброволното уреждане на спора с конкурентното право, ясно показват, че евентуалният антиконкурентен характер на споразуменията е бил известен.

239 Накрая, неустановяването от правните съветници на страните по споразуменията на риск от нарушение не можело да доведе до освобождаване на предприятието от глоба, щом като последното не можело да не знае за антиконкурентния характер на въпросното поведение.

б) По непропорционалността на глобата

240 Жалбоподателят твърди, във всички случаи, че размерът на глобата е явно непропорционален предвид незначителната роля на Biogaran в извършването на твърдяното нарушение. Той се позовава на съдебната практика и подчертава, че неучастието на предприятие във всички съставни елементи на картел или незначителната му роля в аспектите, в които е участвало, трябва да се вземе предвид при преценката на тежестта на нарушението и съответно при определянето на размера на глобата.

241 Комисията явно нарушила принципите на пропорционалност и на равно третиране, тъй като наложила санкция, без да вземе предвид ограниченото участие на Biogaran в твърдяното нарушение. Тежестта на глобата всъщност била в противоречие с принципа на равно третиране, който изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано.

242 Комисията съответно нарушила принципа на равно третиране, тъй като задължила Biogaran съвместно и солидарно за заплащането на целия размер на глоба, наложена на неговото дружество майка, въпреки че обективните обстоятелства, характеризиращи участието на двете дружества, не били сходни. Всъщност, докато Servier е санкционирано за антиконкурентно поведение, Комисията санкционирала Biogaran за акт, който сам по себе си не ограничава конкуренцията. Освен това, дори да се допуснело, че споразумението Biogaran се вписва в рамките от споразумението за доброволно уреждане на спор — за което се твърди, че е антиконкурентно — критикуваното от Комисията прехвърляне на средства в полза на Niche възлизало общо на 13,8 милиона британски лири, докато приносът на Biogaran бил едва 2,5 милиона британски лири.

243 Освен това жалбоподателят подчертава, че размерът на наложената му глоба за неговото непряко участие в евентуално антиконкурентно споразумение е толкова непропорционален, че далеч превишава общия сбор на размера на паричните санкции, наложени на петте други дружества за генерични лекарствени продукти (а именно 96,6 милиона евро), които при това пряко участвали в спорните споразумения за доброволно уреждане на спор.

244 Накрая, в решението била допусната грешка при прилагане на правото, тъй като за Biogaran била отчетена стойността на продажбите на неговото дружество майка (476 милиона евро), въпреки че самото Biogaran не реализирало нито една продажба. Жалбоподателят съответно твърди, че съгласно принципа на равно третиране Комисията трябвало да приложи за Biogaran същата логика като за другите дружества за генерични лекарствени продукти. Всъщност, ако Комисията била отчела прехвърлените средства по силата на споразумението, сключено от Biogaran, тоест 2,5 милиона британски лири, размерът на наложената на Biogaran глоба щял да бъде разделен на повече от 150.

245 В отговор Комисията твърди, че Biogaran не е действало като независим и отделен субект от групата Servier. Biogaran действало като неразделна част от групата Servier и съответно отговорност за нарушението се търсела от цялото предприятие Servier. Комисията добавя, че Biogaran е играло също толкова съществена роля, колкото и неговото дружество майка.

246 Накрая, според Комисията сравнението между глобите на дружества за генерични лекарствени продукти и тази на Biogaran не е релевантно, тъй като Biogaran действало като част от същото предприятие като Servier в този случай. То действало като производител на оригинални лекарствени продукти, който се стреми да запази монопола си, в положение, което е различно от това на дружествата за генерични лекарствени продукти, приели да не навлизат на пазара срещу заплащане на значителна сума.

в) По максималния праг от 10 % на глобата

247 Жалбоподателят твърди, че Комисията не е спазила член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, тъй като е наложила на Biogaran съвместно и солидарно глоба в размер на 131,5 милиона евро, тоест почти 18 % от общия му оборот, за твърдяното „насърчаване“ на Niche да сключи споразумението за доброволно уреждане на спор.

248 Комисията се позовава на съдебната практика и твърди, че таванът на размера на глобата трябва да се изчисли въз основа на оборота на всички дружества, които формират единния стопански субект, действащ като предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС. Комисията съответно не допуснала грешка, отчитайки оборота на групата Servier.

249 Накрая, Комисията твърди, че не е възможно към глобата на Biogaran да се приложи методът на изчисляване на глобите на дружествата за генерични лекарствени продукти. Biogaran всъщност действало в подкрепа на притежателя на патента и спомогнало на производител на генерични лекарствени продукти да бъде платено, за да бъде стимулиран да не навлезе на пазара на неговото дружество майка, което положение не е сходно с ролята, играна от производителите на генерични лекарствени продукти.

2. Съображения на Общия съд

а) По необичайността, непредвидимостта и сложността на случая

250 Съгласно съдебната практика принципът на законоустановеност на престъпленията и наказанията изисква законът ясно да определя нарушенията и наказанията, с които те се санкционират. Това условие е изпълнено, когато от текста на приложимата разпоредба, а при нужда и чрез тълкуването ѝ от съдилищата, правният субект може да разбере за кои действия и бездействия се предвижда наказателна отговорност (вж. решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 40 и цитираната съдебна практика).

251 Принципът на законоустановеност на престъпленията и наказанията не може да се тълкува като забраняващ постепенното изясняване на нормите относно наказателната отговорност посредством тълкуването им от съдилищата по всяко следващо дело, стига резултатът да е бил разумно предвидим към момента на извършване на нарушението, по-специално предвид възприетото към този момент тълкуване в съдебната практика на съответната законова разпоредба (вж. решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 41 и цитираната съдебна практика).

252 Значението на понятието за предвидимост зависи в голяма степен от съдържанието на разглежданите норми, от областта, която те обхващат, и от броя и качеството на техните адресати. Предвидимостта на закона допуска засегнатото лице да прибегне до компетентен съвет, за да може да оцени в разумна степен при обстоятелствата в случая последиците, които могат да възникнат от определен акт. Това е особено вярно по отношение на упражняващите дейност по занятие лица, които са свикнали с необходимостта да действат много предпазливо при упражняване на занятието си. Затова от тях може да се очаква да проявяват особено внимание при оценката на свързаните с него рискове (вж. решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 42 и цитираната съдебна практика).

253 Трябва да се добави, че прибягването до професионални съвети се оказва още по-очевидно, ако, както в разглеждания случай, трябва да се подготви и състави лицензионно споразумение в контекста на доброволното уреждане на спор.

254 В този контекст, въпреки че към момента на извършване на нарушението, установено в обжалваното решение, съдилищата на Съюза все още не се имали повод да се произнесат конкретно по споразумения за доброволно уреждане на спорове и по лицензионни споразумения от вида на използваните от Servier, Niche и Biogaran, последното е трябвало да очаква — при необходимост след като потърси компетентни съвети — че подпомогнатото от него чрез споразумението Biogaran поведение на предприятието може да бъде обявено за несъвместимо с правилата за конкуренция в правото на Съюза, в частност предвид произтичащия от практиката на Съда широк обхват на понятията „споразумение“ и „съгласувана практика“ (вж. в този смисъл решение от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 43).

255 Biogaran по-специално е можело да предполага, че обвързването от неговото дружество майка на Niche с клаузи за непредлагане на пазара и за неоспорване, които сами по себе си ограничават конкуренцията, лишава от каквато и да било законосъобразност включването на такива клаузи в споразумение за доброволно уреждане на патентен спор. Всъщност такова включване вече не се основава на признаването от страните по споразуменията на валидността на патента и съответно разкрива анормално използване на патента, което няма връзка със специфичния му предмет (решение от днес, Servier и др./Комисия, T-691/14). Освен това жалбоподателят е можел също така да допусне, че предоставянето на допълнителен стимул на Niche чрез споразумението Biogaran може да засили ограничителните последици от споразумението, сключено от неговото дружество майка. Следователно жалбоподателят е можел разумно да предвиди, че възприема поведение, попадащо в обхвата на забраната, въведена с член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 22 октомври 2015 г., AC-Treuhand/Комисия, C-194/14 P, EU:C:2015:717, т. 46, и от 8 септември 2016 г., Lundbeck/Комисия, T-472/13, обжалвано, EU:T:2016:449, т. 764).

256 В допълнение, трябва да се отбележи, че доста преди момента на сключване на двете споразумения съдебната практика се е произнесла по възможността за прилагане на конкурентното право в области, характеризиращи се с наличие на права върху интелектуална собственост (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2016 г., Xellia Pharmaceuticals и Alpharma/Комисия, T-471/13, непубликувано, обжалвано, EU:T:2016:460, т. 314 и 315).

257 Така още от 1974 г. насам Съдът счита, че макар съществуването на правата, признати от законодателството на съответната държава членка в областта на интелектуална собственост, да не се засягат от член 101 ДФЕС, условията за тяхното упражняване същевременно могат да се окажат в обхвата на забраните, въведени с този член, и че това може да е така винаги когато упражняването на такова право се оказва предметът или средството на картелно споразумение или пък последицата от него (решение от 31 октомври 1974 г., Centrafarm и De Peijper, 15/74, EU:C:1974:114, т. 39 и 40).

258 По-нататък, от постановяването на решение от 27 септември 1988 г., Bayer и Maschinenfabrik Hennecke (65/86, EU:C:1988:448), нататък е ясно, че споразуменията за доброволно уреждане на спорове за патенти е възможно да се квалифицират като споразумения по смисъла на член 101 ДФЕС.

259 Освен това трябва да се подчертае, че посредством спорните споразумения Niche, Servier и Biogaran на практика са решили да сключат споразумения за изключване от пазара (решение от днес, Servier и др./Комисия, T-691/14). Всъщност, макар наистина едва в решение, постановено след сключването на спорните споразумения, Съдът да приема, че споразуменията за изключване от пазара, в които оставащите обезщетяват излизащите, представляват ограничаване на конкуренцията с оглед на целта, Съдът същевременно уточнява, че този тип споразумения „очевидно“ е в противоречие с концепцията, присъща на разпоредбите на Договора относно конкуренцията, според която всеки икономически оператор трябва да определя самостоятелно политиката, която възнамерява да следва на пазара (решение от

20 ноември 2008 г., Beef Industry Development Society и Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, т. 8 и 32—34). Сключвайки споразумение като споразумението Biogaran, жалбоподателят съответно не е можел да не знае, че поведението му е антиконкурентно.

260 Наистина, ако поради сключването на споразумението между Niche и Servier под формата на споразумение за доброволно уреждане на спор за патент, а на споразумението Biogaran като споразумение за лицензия и снабдяване, противоправността на тези споразумения не се разкрива ясно за страничен наблюдател като например Комисията, това не се отнася за страните по споразуменията.

261 С оглед на всички гореизложени съображения се налага изводът, че Biogaran, макар да не е извършвало дейност на пазара на периндоприл, който е засегнат от ограничаването на конкуренция, е можело разумно да предвиди, че въведената с член 101 ДФЕС забрана е приложима за него.

262 Този извод не може да се оспори с другите доводи, изложени от жалбоподателя.

263 На първо място, макар жалбоподателят да се позовава на наличието на правно становище, което поискал от Sir Jacobs, той не представя достатъчно доказателства, за да може да се заключи, че е имало истинска несигурност относно противоправността на споразумението Biogaran и споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор предвид правилата на Съюза в областта на конкурентното право. Всъщност, макар в становището на Sir Jacobs да се признава, че анализът на Комисията е от нов вид и че такава „схема за анализ“ наистина никога не е прилагана от съдилищата на Съюза, според него доктрината на Комисията по принцип е обоснована.

264 Освен това в посоченото правно становище не се оспорва обстоятелството, че в член 101 ДФЕС буквално се предвижда, че разглежданите практики, а именно изключването на конкурент, са несъвместими с конкурентното право. Комисията впрочем правилно отбелязва в съображение 597 от обжалваното решение, че аспектът относно съвместимостта на спорните споразумения с конкурентното право е породил въпроси у Servier.

265 На второ място, не може да се приеме твърдението за наличие на практика на Комисията, съгласно която тя се въздържа да налага глоби или налага само символични такива, ако разглежда сложни правни въпроси, които никога не са разрешавани от съдилищата на Съюза. Всъщност въпреки новостта на някои от въпросите, повдигнати в разглеждания контекст, в случая Biogaran не е можело да не знае за антиконкурентното естество на стратегическия план на Servier (т. 229—234 по-горе), нито за възможността, тъй като неговият капитал се притежава изцяло от Servier, отговорността за машинациите му в качеството на дъщерно дружество да бъде вменена на предприятието, формирано от Servier и дъщерното му дружество. Комисията също така правилно уточнява в точка 80 от писмената дуплика, че дължината на решението и продължителността на административното производство наистина отразяват сложността на фактите, но не доказват непредвидимостта на нарушението.

266 Във всички случаи съгласно съдебната практика Комисията разполага със свобода на преценка при определянето на размера на глобите, за да насочва поведението на предприятията към спазване на правилата на конкуренцията. Фактът, че в миналото за определени видове нарушения Комисията е налагала глоби в определен размер, в случая символични глоби за необичайни нарушения, не я лишава от възможността да увеличи този размер в границите, определени с Регламент № 1/2003, ако това е необходимо, за да се гарантира прилагането на политиката на конкуренция на Съюза. Напротив, ефикасното прилагане на правилата на Съюза в областта на конкуренцията изисква Комисията да може във всеки момент да съобрази размера на глобите с нуждите на тази политика (решение от 8 септември 2016 г., Lundbeck/Комисия, T-472/13, обжалвано, EU:T:2016:449, т. 773).

267 На трето място, жалбоподателят не може да се позовава на даването на неправилна правна квалификация от неговия правен съветник на поведението му, което стои в основата на установяването на нарушението. Всъщност грешката, допусната от съветника на обвиненото предприятие, не може да води до освобождаване от налагане на глоба, доколкото то не е можело да не разбира антиконкурентния характер на въпросното поведение (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2013 г., Schenker & Co. и др., C-681/11, EU:C:2013:404, т. 37).

268 На четвърто място, противно на твърденията на жалбоподателя, клаузите от споразумението Biogaran е можело да се схващат от страните по това споразумение само като допълнително ограничаване на конкуренцията. Всъщност, макар жалбоподателят да твърди, че клаузите от споразумението „не се оспорват“, той е можел да разбере, че тъй като споразумението съдържа клаузи, които не са типични в сравнение с други лицензионни споразумения, и в него не се предвижда реална насрещна престация срещу плащането, това споразумение е имало за цел единствено да стимулира потенциален конкурент на Servier да не навлиза на пазара на периндоприл и съответно с него се нарушава конкурентното право.

269 От гореизложеното следва, че разглежданото оплакване трябва да се отхвърли.

б) По непропорционалността на глобата

270 Трябва да се отбележи, че в основата на отправените критики от Biogaran срещу размера на глобата, която му е наложена солидарно с неговото дружество майка и която то счита за непропорционална, стоят вижданията, че на Biogaran е вменена отговорност за нарушението, извършено от неговото дружество майка, и че поради това то е санкционирано в качеството му на отделно от Servier юридическо лице, въпреки че машинациите му били по-маловажни от тези на неговото дружество майка и участието му в нарушението било много по-ограничено от това на последното.

271 Тези виждания, както бе отбелязано в отговор на първото основание от жалбата, обаче са погрешни.

272 Всъщност, както Комисията правилно твърди, Biogaran не е действало като независим и отделен групата Servier субект, а в качеството си на неразделна част от тази група под контрола на своето дружество майка. Макар Комисията да установява прякото участие на Biogaran в нарушението и да отбелязва решаващия характер на споразумението Biogaran в постигането на ограничителните последици от споразумението между Servier и Niche за доброволно уреждане на спор, тя все пак не счита Biogaran за отговорно за нарушението в качеството му на самостоятелно юридическо лице, отделно от групата Servier. Спорната глоба всъщност е наложена на предприятието по смисъла на член 101 ДФЕС, формирано от дъщерното дружество и дружеството майка, които са солидарно отговорни за нарушението и за заплащането на съответната глоба, и с нея не се цели да се санкционират антиконкурентните машинации, отговорността за които може да се възложи на всяко от тези две дружества в качеството им на отделни юридически лица.

273 Солидарната отговорност за заплащането на глобата от дъщерното дружество и дружеството майка — която отговорност стои в основата на диспозитива на обжалваното решение, в член 7, параграф 1, буква б) от което се посочва, че Servier и Biogaran са съвместно и солидарно отговорни за заплащането на 131 532 600 EUR — не може да се тълкува в смисъл, че на Biogaran е възложена отговорността за нарушение, извършено от неговото дружество майка.

274 Всъщност трябва да се припомни, че солидарната отговорност за заплащането на глобата е само проявление ipso iure на понятието за предприятие, което означава субектът, който може да бъде санкциониран от Комисията за нарушение на правилата от конкурентното право на Съюза

(решения от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 57, и от 10 април 2014 г., Areva и др./Комисия, C-247/11 P и C-253/11 P, EU:C:2014:257, т. 122—124). Следователно дружества могат да бъдат задължени солидарно за заплащане на глобата, доколкото е възможно да бъдат държани лично отговорни за участието в нарушението, извършено от единното предприятие, което те формират (решение от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 49).

275 В допълнение, няма значение дали личната отговорност на дружествата за участието им в извършването на нарушението е идентична, след като през периода на нарушението те са формирали единно предприятие (решение от 3 март 2011 г., Areva и др./Комисия, T-117/07 и T-121/07, EU:T:2011:69, т. 206). Правомощието на Комисията за налагане на санкции освен това не може да обхваща определянето на частите, припадащи се на солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение (решения от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 58, и от 10 април 2014 г., Areva и др./Комисия, C-247/11 P и C-253/11 P, EU:C:2014:257, т. 151). В отговор на въпрос на Общия съд Biogaran впрочем отбелязва в съдебното заседание, че неговото дружество майка е заплатило целия размер на глобата по член 7, параграф 1, буква б) от обжалваното решение.

276 Като налага глобата на единния стопански субект, формиран от дружеството майка и дъщерното му дружество, чийто капитал то притежава изцяло, и като отчита стойността на продажбите, реализирани от групата Servier, Комисията следователно се е съобразила с постоянната практика на съдилищата на Съюза и не е допуснала каквато и да било грешка при прилагане на правото (вж. в този смисъл решения от 19 март 2015 г., Dole Food и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, C-286/13 P, EU:C:2015:184, т. 145—148 и цитираната съдебна практика, и от 23 януари 2014 г., Evonik Degussa и AlzChem/Комисия, T-391/09, непубликувано, EU:T:2014:22, т. 129—135).

277 Поради същите причини жалбоподателят също така не може да твърди, че глобата му е наложена в нарушение на принципа на равно третиране.

278 Всъщност, тъй като нито Biogaran, нито Servier са санкционирани за своето поведение като отделни юридически лица, направеното сравнение между положението на Servier и това на Biogaran е ирелевантно.

279 Освен това, тъй като Biogaran е задължено солидарно за заплащането на глобата единствено в качеството си на неразделна част от единния стопански субект, формиран от него и Servier, положението му не може да сравнява с това на дружествата за генерични лекарствени продукти, адресати на обжалваното решение. Докато глобата, наложена на групата Servier, се основава на стойността на продажбите на тази група, наложените глоби на тези дружества не е можело да се изчислят въз основа на същия параметър, тъй като тези дружества не са били на пазара към момента на реализиране на практиките, за които са упрекнати (решение от днес, Servier и др./Комисия, T-691/14).

280 Направеното от Biogaran оплакване в хода на съдебното заседание, че Niche не било санкционирано за споразумението Biogaran, тъй като Комисията не отчела плащането на 2,5 милиона британски лири при изчисляването на глобата на Niche, също не може да се уважи. Всъщност то е изложено във връзка с принципа на равно третиране едва в хода на съдебното заседание и съответно е недопустимо, тъй като няма основателна причина за представянето му на този етап на производството. Освен това, както току-що бе отбелязано, Biogaran, което е дъщерно дружество на Servier, не е било в сходно положение с това на дружествата за генерични лекарствени продукти, които също като Niche са сключили споразумение със Servier. Накрая, обстоятелството — ако се допусне, че е доказано — че Niche не е санкционирано от Комисията, не може да освободи Biogaran от поетата от него отговорност в нарушението, извършено от предприятието, от което е част.

281 От гореизложеното следва, че разглежданото оплакване трябва да се отхвърли.

в) По максималния праг от 10 % на глобата

282 Жалбоподателят твърди, че Комисията е нарушила член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, тъй като му е наложила глоба, чийто размер надхвърля 10 % от годишния му оборот, и е отчела стойността на продажбите на неговото дружество майка — Servier (а именно 476 милиона евро), при положение че самият жалбоподател не реализирал нито една продажба.

283 В това отношение, трябва да се припомни, че таванът, предвиден в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, трябва да се изчислява въз основа на сбора от оборотите на всички дружества, които съставляват единния икономически субект, действащ като едно предприятие по смисъла на член 101 ДФЕС (вж. решения от 8 май 2013 г., Eni/Комисия, C-508/11 P, EU:C:2013:289, т. 109 и цитираната съдебна практика, и от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 172 и 173 и цитираната съдебна практика; вж. също в този смисъл решение от 26 ноември 2013 г., Groupe Gascogne/Комисия, C-58/12 P, EU:C:2013:770, т. 56).

284 Всъщност пропорционалността на санкцията по-специално трябва да се преценява с оглед на целта за възпиране, преследвана с налагането ѝ, а отчитането на сбора от оборотите е необходимо за целите на тази преценка, за да се отчете икономическата мощ на съответното предприятие (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2016 г., Toshiba Corporation/Комисия, C-373/14 P, EU:C:2016:26, т. 83 и 84).

285 В разглеждания случай от изложените по-горе съображения следва, че съответното предприятие е съставено от жалбоподателя и неговото дружество майка — Servier, тъй като тези две дружества заедно формират един и същ стопански субект (вж. т. 206—234 по-горе). Поради това, в съответствие с припомнените в точка 283 по-горе принципи Комисията е използвала общия оборот на дружеството майка на групата Servier в периода от 1 октомври 2012 г. до 30 септември 2013 г. за прилагането на посоченото по-горе ограничение от 10 % от оборота (съображение 3144 от обжалваното решение).

286 Тъй като този оборот е възлизал на малко над 4 милиарда евро, според Общия съд глобата от 131 532 600 EUR, наложена на жалбоподателя съвместно и солидарно с неговото дружество майка, явно не надхвърля това ограничение.

287 Ето защо това оплакване трябва да се отхвърли, както и настоящото основание.

288 От гореизложените съображения следва, че жалбата трябва да се отхвърли изцяло, включително — предвид всички обстоятелства по случая — исканията Общият съд да използва правомощието си за упражняване на пълен съдебен контрол и да отмени глобата или намали нейния размер.

По съдебните разноски

289 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Biogaran да заплати съдебните разноски.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 декември 2018 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелствата по спора 1

А. Периндоприл 2

1. Патент за молекулата 2

2. Вторични патенти 2

3. Периндоприл от второ поколение 3

Б. Жалбоподателят 3

В. Дейностите на Niche, свързани с периндоприла 3

Г. Споровете, свързани с периндоприла 4

1. Спорове пред ЕПВ 4

2. Спорове пред националните юрисдикции 4

Д. Доброволно уреждане на спорове 5

1. Споразуменията, сключени между Niche, Unichem, Matrix и Servier 5

2. Споразумението, сключено между Niche и Biogaran 6

Е. Секторно разследване 7

Ж. Административно производство и обжалваното решение 7

II. Производството и исканията на страните 8

III. По допустимостта 9

А. По третото искане на жалбоподателя: да се ползва от евентуалната пълна или частична отмяна на обжалваното решение в производството по жалбата на Servier 9

Б. По допустимостта на някои приложения към писмената защита и на представени в нея доказателства 10

1. Доводи на страните 10

2. Съображения на Общия съд 11

IV. По същество 12

А. По основанието, изведено от изкривяване на фактите, тъй като в обжалваното решение неправилно било прието, че споразумението Biogaran послужило като допълнителен стимул, за да се насърчи Niche да сключи със Servier споразумението за доброволно уреждане на спор 13

1. Доводи на страните 13

а) По грешката в преценката, допусната при анализа на връзката между споразумението Biogaran и споразумението за доброволно уреждане на спор . 13

1) По хронологията на преговорите по споразуменията 13

2) По правната връзка между споразумението за доброволно уреждане на спор и споразумението Biogaran 14

3) По намерението за стимулиране на Niche 15

б) По отчитането на търговския интерес на жалбоподателя да сключи споразумението Biogaran 16

1) Продукт А 16

2) Продукт Б 18

3) Продукт В 18

2. Съображения на Общия съд 19

а) Предварителни бележки 19

б) По наличието на стимулираща облага, произтичаща от споразумението Biogaran 22

Б. По основанието, изведено от допуснати грешки при прилагане на правото, тъй като в обжалваното решение не било доказано участието на Biogaran в каквото и да било нарушение на правилата за конкуренция 30

1. Доводи на страните 30

а) По противоправността на споразумението Biogaran 30

б) По възлагането на дъщерното дружество на отговорността за актовете на дружеството майка 31

в) По въпроса дали Biogaran е знаело за противоправните деяния на Servier 32

2. Съображения на Общия съд 34

В. По основанието, изведено от допусната от Комисията грешка при прилагане на правото, тъй като наложила глоба на Biogaran 39

1. Доводи на страните 39

а) По необичайността, непредвидимостта и сложността на случая 39

б) По непропорционалността на глобата 40

в) По максималния праг от 10 % на глобата 41

2. Съображения на Общия съд 41

а) По необичайността, непредвидимостта и сложността на случая 41

б) По непропорционалността на глобата 44

в) По максималния праг от 10 % на глобата 46

По съдебните разноски 46